C:\Users\Plazma\Desktop\Knihy pdb\B\Batlička Otakar\Batlicka_Otakar-Sazka_v_klubu_AGS.PDB

PDB Name: Sazka_v_klubu_AGS.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.6.2003
Modification Date: 23.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

OTAKAR BATLIČKA

SÁZKA V KLUBU »AGS«

Sázka v klubu "AGS"

Liftboy, mladý černoch v hezkém stejnokroji obsluhovače výtahů v budově klubu "AGS" otevřel hbitě dveře zdviže. - "Dobrý večer, pane Gregore!" - Oslovený muž, statný čtyřicátník vysoké postavy, s úsměvem poděkoval na pozdrav. - "Jaká je dnes návštěva v klubu?" tázal se během jízdy do sedmého poschodí, ve kterém jsou klubovní místnosti. "Asi čtyřicet pánů se už sešlo..."
Muž vystoupil ze zdviže, odložil v šatně plášť a vešel do zasedací síně. Vyměnil s přítomným i srdečné pozdravy a posadil se do svého křesla. Klubovna byla zařízena zvláštním stylem. Na stěnách visela řada map. Diplomy a obrazy z různých zemí zdobily stěnu nad prostorným krbem. V kožených klubovkách hověli si starší pánové, zatím co jiní v hloučcích tiše spolu rozmlouvali.
Klub "AGS" nebyl pro obyčejné smrtelníky! Být členem "AGS", to bylo více než by nezasvěcenec snad předpokládal. Nikdo nemohl vstoupit do klubu jen tak beze všeho. Nejdříve musel vykonat něco významného, buď na poli vědy nebo umění nebo sportu, nebo i jinak vyniknout nad průměr svých spoluobčanů. Teprve když výbor klubu "AGS" uzná, že ten či onen je zasloužilou osobností, je mu nabídnuto členství. "AGS" byly pouze zkratky celého jména klubu a znamenaly "American Geographic Society", česky "Americká zeměpisná společnost". Mít zkratku "AGS" na navštívence znamenalo více, než kdyby se na ní skvěla knížecí koruna.
Téměř každý z přítomných byl významnou osobností zvučného jména. Dnes byl právě den členské schůze. Přesně v osm hodin zazněl sálem lehký úder gongu, znamení, že schůze se zahajuje. Přítomní zasedli kolem velkého stolu a předseda "AGS", profesor Arnold Graham, zahájil jednání. Probral významné události posledních dnů ve všech dílech světa. Hovořil o nových objevech v lékařství, o nových dílech uměleckých, o výkonech a rekordech v různých odvětvích sportu. - "Již několik let není odnikud hlášena žádná zpráva o výpravách loveckých. Zdá se, jako by svět ztratil zájem o osoby druhu Stanleye Liwingsta, manželů Johnstonových, kteří byli poslední, jež uspořádali velkou loveckou výpravu do afrického vnitrozemí.
V tajné výborové schůzi naší společnosti bylo usneseno, abych vám sdělil toto: Posledním velkým podnikem naší společnosti bylo probádání mořských hlubin v Mexickém zálivu, které, jak vám známo, podnikli dva členové naší společnosti, doktor Miguel Zander a geolog profesor Lewis. Při této příležitosti byl dosažen oběma pány i světový rekord v dosažení mořské hloubky.
Dlouhé dva roky byla naše společnost v nečinnosti, a proto mně tajný výbor uložil, abych vyzval našeho známého cestovatele a lovce, pana Franka Gregora, aby laskavě uvážil nabídku, kterou mu jménem společnosti učiním.
Společnost "AGS" dává v sázku prémii 100.000 dolarů, když její člen, jmenovaný pan Frank Gregor, splní tyto podmínky: V době deseti měsíců vykoná deset loveckých výprav, a to vždy na jiný druh dravé zvěře a v jiné zemi. Má být lovena zvěř dravá, počítaje v to plazy, ryby a ptáky. Každý jednotlivý úkol musí být vykonán během jednoho měsíce, počítaje v to čas spotřebovaný cestováním z místa na místo. Na přípravu k tomuto podniku dáváme 30 dnů, stejně tolik i na cestu zpět, to jest návrat a závěrečné práce. Tedy celkem jeden rok. Dopravní prostředky může jmenovaný pán použíti podle vlastní volby.
Přijme-li pan Frank Gregor naši nabídku, je povinen zasílal každý měsíc zprávu o tom, jak byl jednotlivý úkol vykonán. Zprávu musí vždy provázet fotografické snímky a trofej z uloveného druhu dravce. Lovit smí pouze sám a bude doprovázen jedním členem naší společnosti, který bude dbát na dodržování stanovených podmínek. Oba pány bude doprovázet jeden služebník, kterého si sami určí. Veškeré výlohy, spojené s prováděním úkolu, jehož cílem je vytvořit světový rekord v ulovení nejznámějších dravců v různých zemích ve stanovené době, hradí společnost "AGS". Jestliže by pan Gregor nevyhověl kterékoliv z podmínek stanoveného plánu, musí cestu ihned přerušit a nemá žádný nárok na vypsanou prémii.
Zvěř, která musí být ulovena, je tato: medvěd lední, vlk, puma (lev stříbrný), kondor, žralok, jaguár, vodní had (Anaconda), aligátor, lev a tygr. Dáváme panu Franku Gregorovi sedmidenní lhůtu na rozmyšlenou a prosíme, aby nám

příští pátek sdělil, zda je ochoten úkol na něho vkládaný převzít. Předpokládáme, že on, jako zkušený cestovatel a na slovo vzatý lovec, pozná, je-li náš návrh splnitelný, či nikoliv!"
V shromáždění nastal rozruch a zraky všech se otočily na muže, který byl vyvolen k tak nesnadnému úkolu! Gregor povstal - nastává ticho. - "Pane předsedo a vážení přítomní! Jsem překvapen neočekávanou nabídkou, které se mi právě dostalo. Není možno, abych se rozhodl ihned, to jistě pochopíte. V ustanovenou dobu dovolím si dát odpověď. Nyní mě laskavě omluvte, sedm dnů je velmi krátká doba na promyšlení tak významného úkolu, na propracování cesty a plánu. Chci začít o věci uvažovat ihned."
Pánové v klubu "AGS" ještě dlouho hovořili o novém podniku své společnosti, když Frank Gregor už doma ve své pracovně prohlížel pozorně mapu. Vstoupil jeho věrný dlouholetý sluha Petr Hogg, vytáhlé nazrzlé chlapisko, rodem Irčan. Dobrý služebník, ale... - "Petře, víš, kde je Labrador?" Petr klade rozvážně na stůl číšku s čajem... "Nevím, pane, ale já se zeptám strážníka." Gregor vybuchl smíchem. "Víš, jak je daleko odtud do Irska? Tak Labrador je mnohem dále a myslím, že tam za 14 dnů pojedeme..."
"Smím se ptát, pane, co tam budeme dělat v tom Dabradoru?"
"Budeš mi nadhánět ledního medvěda a já jej zastřelím, zvědavče!" Petr zamžoural nechápavě očima a tiše vyšel z pokoje. Na chodbě zůstává stát a jeho rty šeptají: "Svatý Patricku, jen ať mi pán nestůně!"

Odpověď Franka Gregora

Členové klubu "AGS" žili celý týden v napětí. Přijme Frank Gregor nabídku klubu? - Odmítne? - Někteří zvláště nedočkaví volali již během týdne Gregora telefonicky, ale marně. Několik novinářů se bez výsledku pokoušelo dostat se do jeho vily, aby získali nějaké zprávy o Gregorově rozhodnutí. Konečně nadešel pátek.
Klubovna zeměpisné společnosti v sedmém poschodí newyorského mrakodrapu je jasně ozářena, křesla obsazena, předseda klubu sedí na čelním místě a pozoruje nástěnné hodiny. Za 5 minut dvacet hodin - čas k zahájení schůze! Černý sluha otvírá dveře a hlubokým hlasem ohlašuje příchozího: "Pan Frank Gregor!"
Šum proběhne sálem a přítomní obracejí tváře k příchozímu. - "Dobrý večer, pánové!" - S těmito slovy usedá Gregor na své křeslo a v zápětí zazní gong. Schůze členů Americké zeměpisné společnosti je zahájena. Předseda společnosti, slovutný pan profesor Arnold Graham, povstává a ujímá se slova.
"Pánové! Vítám vás na dnešním shromáždění, na které jste netrpělivě čekali. Nebudu opakovat, co bylo předmětem jednání minulé naší schůze. Dnes se rozhodne, zda naše společnost je s to uskutečnit jeden z bodů svých stanov, to je "pořádání výzkumných, vědeckých nebo loveckých výprav svými členy. Abych neprodlužoval jednání, žádám pana Franka Gregora, na kterého byl takový úkol vznesen, aby nám dnes, po uplynutí sedmidenní lhůty na rozmyšlenou, sdělil, zda úkol přijímá či nikoliv. Uděluji panu Gregorovi slovo a prosím o přímou odpověď!"
Za úplného ticha povstává jmenovaný ze svého místa, uklání se lehce a jasným hlasem promlouvá: "Pane předsedo, vážení přítomní! Na otázku přímo položenou dáváni přímou odpověď! Nabídku společnosti "AGS", které je mi ctí být členem - přijímám!"
Bouře potlesku a volání "bravo!" vítá nadšeně rozhodnutí Franka Gregora. Ovace a srdečná přání úspěchu prší ze všech stran. Ozve se zvonek předsedy a opět nastává ticho. Profesor Graham s úsměvem oslovuje Gregora: "Prosím, abyste laskavě podal přítomným svůj podrobnější názor na nabídku společnosti "AGS"."
Frank Gregor přistupuje k velké nástěnné mapě světa, chvíli ji mlčky pozoruje, pak se obrací k shromáždění a rozvážně mluví: "Pánové. Dnešním dnem přijal jsem na sebe úkol ulovit v době deseti měsíců 10 kusů různých dravých zvířat, šelem, ryb, plazů a ptáků. Každý druh zvěře musí být uloven v jiné zemi a vždy během jednoho kalendářního měsíce. Třicet dnů jste mi stanovili na cestu a přípravy - a 30 dnů na návrat zpět. Tedy vcelku jeden rok. Přirozeně, že dnes nemohu předvídat, co všechno se mi postaví do cesty, ale i s předpokladem, že cesta bude mít hladký průběh, je úkol sám o sobě značně obtížný! Ponechali jste mi na vůli, kterak budu cestovat, jak si cestu rozvrhnu a jakých cestovních prostředků použiji. Všechno jsem pečlivě promyslil. Výbor společnosti "AGS" ustanovil, že mne bude doprovázet co svědek slovutný pan profesor Joachim Betham. Třetí osobou naší malé výpravy bude můj dlouholetý a spolehlivý sluha Petr Hogg. V pondělí jsme se podrobili lékařské prohlídce za účelem zjištění zdravotního stavu. Doktor John Gill shledal, že jsme schopni cestu podniknout.
Cestovní plán je přesně vypracován a bude přesně dodržován, ovšem, nebude-li překážek, o kterých dnes ještě nemáme tušení. Naše cestovní pasy jsou opatřeny cestovním povolením všech států. Jelikož větší díl naší cesty bude vykonán letadly, jsou naše zavazadla omezena na pouhých 25 kg na jednu osobu. Prostřednictvím banky International Bank Exchange nechal jsem v hlavních městech všech zemí otevřít běžný účet na nutné cestovní a zásobovací výlohy. Peníze jsou uloženy na slovní heslo.
Zbývá nám ještě celý týden na dokončení všech nutných příprav. Jsem si vědom, že právě na důkladnosti a přesnosti promyšlení celé cesty závisí zdar naší výpravy. Dobrá věc potřebuje dobrých základů. Přesto ale nemohu nyní předložit vám směr cesty, kterou musí naše malá výprava vykonat, a to z toho důvodu, že se nemohu zaručit, nebude-li třeba pro nepředvídané okolnosti směr změnit. Pokud to jen bude možno, budu se držet svého plánu, pokud to bude možno! Na cestu, která nám a jistě i vám, pánové, přinese mnohá překvapení, vydáme se dne 2. března, to je v pátek. Bude nám milé, když se s námi přijdete rozloučiti na letiště North Airways ráno v 9.30. Nastoupíme cestu za prvním úlovkem - za ledním medvědem. Cílem naší první etapy je Labrador. Děkuji vám za pozornost, pánové. Na shledanou na letišti v pátek."

Za první kořistí

2. března 1937 - památný den pro členy Americké zeměpisné společnosti - konec nudného a nečinného sedění v klubovnách "AGS"! Dobrodružný podnik Franka Gregora poskytne jistě dosti látky k hovorům v členských schůzích, které společnost pořádá každý pátek.
Je 9 hodin. Řada automobilů slojí na parkovišti za hangáry letiště North Airways Comp. Ani jediný člen "AGS" nechybí, každý se chce zúčastnit rozloučení s malou výpravou Franka Gregora. Z čekárny pro cestující vychází zástup pánů. V předu krátí předseda společnosti, ctihodný pan profesor Arnold Graham, po jeho pravici pánové Gregor a profesor Joachim Batham. Za nimi vykukuje vyčouhlá postava jejich sluhy Petra Hogga. Tito tři jsou oblečeni v cestovní pláště. Za nimi kráčejí členové výboru a celé desítky členů "AGS".
Průvod přichází k mohutnému dvoumotorovému letounu. Nastává krátké, ale srdečné rozloučení. Naši tři přátelé vstupují po schůdkách do trupu cestovního letadla, ještě několikeré zamávání rukou na pozdrav a vítr cloumá stojícími u letadla, které se počíná rozjíždět po letišti. V dalších několika vteřinách vznáší se již letoun vysoko nad zemí.
"Tak, pánové, velký úkol nastává! Ty, Petře, chci, aby ti bylo jasno. Pravda, jsi naším placeným služebníkem, ale během cesty budeš naším přítelem," pronáší Gregor.
"Děkuji vám, pánové, za důvěru, ale nyní si vzpomínám, že jsem zapomněl doma naši "Pepinu" a pochybuji, že to vydrží rok bez potravy!"
"Aby tě...! Pěkně začínáš," hubuje Gregor. "Ještě dobře, že máme v letounu radiotelegrafistu. Nenecháme přece nešťastného papouška zajít hlady!" - A tak se stalo, že první radiogram, který dostal předseda "AGS", zněl: "V mém bytě živý papoušek stop zachraňte jej stop gregor stop".
Ve výši 2.000 metrů letěl stroj k Bostonu. Po několikahodinovém odpočinku nastoupili cestovatelé přes záliv Fundský další cestu na Nové Skotsko a bez nehody přistáli v Halifaxu. Odtud pokračovala cesta dále přes záliv Svatého Vavřince a po přeletu téměř 2.000 kilometrů dokončili cestovatelé první etapu své cesty na letišti v Lewistonu na Novém Foundlandu.
Bylo 6. března. Franku Gregorovi nastaly první nesnáze. Marně se po několik dnů snažil dostat se dále na sever. Jediná letecká linka zrušila právě tyto dny provoz pro trvale nepříznivé počasí a nebylo naděje, že by se počasí v dohledné době změnilo. Profesor Joachim Batham, který Gregora doprovázel spíše jako dozorčí soudce, nedělal si starosti, co a jak Gregor zařídí. Chodil a jezdil prostě tam, kam šel Gregor.
"Není leteckého spojení na sever!" stěžuje si Gregor. Profesor Balham pokyvuje hlavou: "To je zlé". - Nic jiného. Když Petr přiběhne do hotelu a už po schodech volá: "Vím, jak se dostaneme dále!" pokyvuje profesor Batham hlavou a prohlašuje: "To je dobré!"
Skutečně se Petrovi podařilo zjistit, že v lewinstonském přístavu kotví velrybářská loď "Evelina", která vypluje v nejbližších dnech clo Hebronu na poloostrově Labradorském. Ihned vypravili se cestovatelé na palubu jmenované velrybářské lodě a po krátkém jednání byl kapitán "Eveliny" ochoten vzít naše tři cestující na palubu.
Po dvou dnech, to je 12. března, opustila "Evelina" Lewiston. Jen smůlou, která, jak se zdálo, se přilepila výpravě na paty, se stalo, že Frank Gregor nesplnil první úkol již během plavby! Dne 14. března, asi kolem 11. hodiny, plula "Evelina" kolem ledové kry. Gregor, který pozoroval plující ledovec dalekohledem, spatřil na jeho ploše - ledního medvěda. Kra byla asi 400 metrů vzdálená od "Eveliny". Gregor spěchal ke kapitánovi s otázkou, bylo-li by možno přiblížit se více k ledovci. Ačkoliv by byl kapitán rád vyhověl, nebylo to možné, protože přibližovat se k ledovcům je krajně nebezpečno. Neví se nikdy, jak daleko sahá ledovec pod vodu. To, co vidíme z plující kry nad hladinou, je pouhá desetina celého ledovce. A na střelbu na tak velkou vzdálenost nebylo ani pomyšlení.
Dne 17. března spustila "Evelina" kotvy v Hebronu. Již během cesty sjednal Gregor s kapitánem Petrsenem, že na zpáteční cestě nastoupí naši cestovatelé opět na "Evelinu", až se tato bude vracet z lovů velryb z Hudsonova zálivu. Rovnou s paluby spěchal Gregor, aby získal zprávy o možnostech úspěšného lovu na ledního medvěda. Oděni důkladnými kožešinovými obleky již z Nového Founlandu, vypravili se lovci, vedeni zkušeným Eskymákem Kiwotou, do obchodní stanice společnosti Hudson Trad. Comp. Tuto cestu vykonali bez jakékoli příhody.
Ve stanici najal Gregor psí spřežení a podle rad Kiwoty pustili se po zamrzlých pláních na pokraji moře, které zde bylo místy pokryto silnou ledovou vrstvou. Po cestě spatřili několik houfů tuleňů. Zkušený lovec ví, že kde jsou tuleni, tam se vyskytují i lední medvědi. Kiwota ukázal našim lovcům zajímavý eskymácký způsob lovu na tuleně. Zatímco se naše trojice ukryla za ledovou stěnou, ulehl Kiwota na sníh. Rukama napodobil pohyby tuleních ploutví, převaloval se na sněhu a vydával při tom křik tulení matky. Netrvalo dlouho a v lední trhlině se objevilo tulení mládě, přivábeno křikem. Obezřetně se blížilo k Eskymákovi. Ten posunoval tělo, stále napodobuje pohyby tuleně, tak, aby zamezil mláděti zpáteční cestu k vodě, a pak se rychlým pohybem zmocnil zoufale křičícího mláděte! Když si mladého tuleně všichni zblízka prohlédli, pustili jej opět do jeho živlu.
Po příjezdu do stanice se marně sháněli po stopách ledního medvěda. Rozhodujícím dnem bylo úterý 20. března. Lovci se vypravili za ranní mlhy do nedaleké zátočiny, kde prý se často ukáže lední medvěd. Na loveckou výpravu nebrali nikdy psí spřežení. Psi nejen že štěkotem ruší lov, ale medvěd psí pach daleko cítí! Zapřáhli se tedy sami do lehkých saní, na kterých měli naloženo něco zásob.
Zanechavše saně u malé ledové bariéry, pustili se do pátrání po stopách medvědů. Nikde po nich ani památky! Značně unaveni neschůdnou cestou ve sněhu a po kluzkém ledě, rozhodli se lovci k odpočinku a Gregor poručil Petrovi, aby přinesl ze saní nějakou potravu. Saně byly asi tři sta metrů daleko od místa, které si naše trojice vyvolila k odpočinku. Petr se vypravil na cestu a zmizel.
Neuplynulo však ani pět minut a Petr běží zpět rychlostí na kluzké půdě překvapující! "Pane, rychle! Velký medvěd - velký jako dům, nám žere saně!" řve Petr již z dálky. - "Neřvi tak, vždyť tě musí být slyšet až u vás v Irsku! Kde je medvěd?" volá Gregor. - "Říkám vám, že žere saně!"
Gregor uchopí kulovnici a běží směrem k saním. Profesor Joachim Batham vážným krokem následuje. On přece

nepospíchá a dostane-li Gregor svého medvěda či nikoli - to je mu lhostejné. Když jej Petr pobízí ke spěchu, odpovídá s bohorovným klidem. "Já přece medvěda nelovím! Já pouze dosvědčím, kdy a kde byl zastřelen a na to nemusím pospíchat!"
Gregor zůstává stát. Opatrně zdvihá hlavu nad ledovou kru. Na malé mýtině stojí saně. Vše, co bylo na nich složeno, je rozházeno kolem dokola. A v této spoušti stojí lední medvěd! Gregor odhaduje vzdálenost: 120 kroků! Zvedá pušku, opatrně míří... Rána z kulovnice Franka Gregora zdá se být v tomto ledovém tichu ranou z děla!
Bez jediné známky smrtelného zápasu klesl medvěd na sníh. A v téže chvíli, pobídnuli výstřelem, přibíhají profesor Batham s Petrem. - "Pane profesore, vezměte laskavě na vědomí, že dne 20. března splnil jsem první podmínku, stanovenou společností "AGS"!"
Ulovený medvěd byl mladý samec, ne právě velký, ale přesto vážil 430 liber. Za dvě hodiny byl dravec stažen. Profesor Joachim pilně fotografoval jednotlivé scény této práce. Petr zatím častoval všechny medvědy severu veškerými nadávkami, které si přinesl ze své irské vlasti za nepořádek, který mu tento se saněmi natropil.
Nyní už neměl Gregor v těchto končinách stání. Ihned po návratu do stanice nastoupili s Eskymákem Kiwotou cestu zpět do Hebronu. Na místo dorazili v sobotu 24. března a ještě týž den odpoledne vstoupili opět na "Evelinu". Loď měla zatím znamenitý lov, v jednom dnu ulovila posádka 3 velryby! Ale zpáteční cesta na "Evelině" byla pro naše cestující krajně nepříjemná. Sotvaže se loď octla na moři, začala posádka se škvařením tuku. Dusivý pach šířil se do všech prostor lodi a pobyt na palubě byl nesnesitelný.
"Gregore, mám jednou dědit po svém starém příbuzném továrnu na rybí konzervy. Cítím-li tady tu rybinu, jsem vám ochoten prodat své dědické nároky - za dolar!" hartusí profesor Batham. Petr si nacpal do nosních dírek vatu.
A byl to právě tento nesnesitelný pach rybího tuku, který změnil Gregorův cestovní plán. Při první zastávce "Eveliny" - bylo to v Hamiltonu - u ústí řeky téhož jména, opustili dne 29. března všichni palubu "Eveliny". Gregor se rozhodl, že věnuje několik dnů odpočinku. Netušil, že zvláštní náhoda přeruší jejich zasloužený klid...

Dvacet stupňů na západ

"Víte, Gregore, že se mi ta cesta začíná líbit? Nebyl jsem nikdy zvlášť nadšen pro dobrodružství, ale s vámi... Pověst o vás nelhala! Měl jsem zprvu jistou nedůvěru, a nyní, prosím, nedívejte se na mne jako na dohlížitele, chci být vaším pomocníkem. Možná, že přijde doba, kdy si budeme nuceni pomoci."
Gregor uchopil nabízenou pravici profesora Joachima Bathama: "Jistě, profesore! Nechme společenské zdvořilosti stranou. Chci poctivě vyplnit úkol naší "AGS" a bude se mi jistě vše lépe dařit, budu-li mít s sebou kamaráda Joachima!"
"Platí, Franku! Ode dneška jsme kamarády - Frank a Joah!" - Oba muži, kterým bylo souzeno prožít spolu ještě mnohá dobrodružství, stiskli si pravice.
Gregor rozhodl, že budou čekat do osmého dubna v Hamiltonu na příjezd poštovního parníku. Všichni se těšili z nastávajícího odpočinku a nejvíce Petr, který se začal v malém hotelu "Monarch", ve kterém se lovci ubytovali, zařizovat po domácku.
Přítomnost Gregora a jeho společníků se brzy rozkřikla po městě. I důvod jeho pobytu a cíl další cesty nezůstal utajen - o to se již postaral místní deník "Chronicle". A to právě bylo příčinou toho, že v pokoji, ve kterém se naši lovci usadili, někdo zaklepal na dveře. Petr právě zastával práci mistra lazebnického a zručně holil profesora Bathama. Po vyzvání vstoupil do místnosti muž.
"Pánové, myslím, že vám mohu být prospěšným. Jsem Fred Dittman, pilot Severní uhelné. Přiletěl jsem dnes ráno se čtyřmi inženýry, kteří jedou do USA na dovolenou a chcete-li, mohl bych vás vzít s sebou do Albany v Ontariu. Během cesty bude pouze jedna zastávka. Je to slušný kousek cesty, skoro 2.500 kilometrů a za 14 hodin jsme na místě. Aspoň mi nebude po cestě smutno a doslechl jsem se, že také směřujete na západ, a potom, jsme přece krajané!"
To byla jedinečná příležitost a Gregor byl nadšen. Příchodem pilota Dittmana zhroutily se krásné vidiny několikadenního odpočinku vniveč! Petr, šeptaje si nestoudné přání, aby se všechen benzín na světě proměnil ve vodu, balil kvapem zavazadla. V sobotu 1. dubna odpoledne opustili naši cestovatelé Hamilton a nastoupili dlouhou cestu o celých dvacet stupňů zeměpisné délky na západ. Po malé přestávce v provincii Quebecu pokračovali v cestě přes Jamesův záliv a po devítihodinovém letu přistáli na pobřeží Albany. A zde čekalo Gregora velké zklamání! Dověděl se od usedlíků, že v tomto kraji nebyl vlk spatřen po celých posledních deset let! Toho se Gregor nenadal...
Podle zpráv musili jít více na sever, kde prý se objevilo několik smeček křovních vlků. Ale aby se dostali do těchto krajů, musili by nastoupit dlouhou a úmornou cestu k řece Severn, která se vlévá do Hudsonova zálivu. A tu přichází po druhé pilot Dittman.
"Počkáte-li, pánové, tři nebo čtyři dny, mohl bych vám pomoci. Poletím na rozkaz důlní společnosti na průzkumnou cestu. Ne právě až k řece Severn, ale zato výše k severu. Z jara se počne v oněch místech s těžbou a já mám za úkol zjistit stav sněhu v končinách Kwi To-ha. Mohli byste podniknout tento let se mnou. Při letu často vidím vlky a myslím, že by bylo snadné odstřelit jeden kus, pane Gregore, z letounu!"
"Výborná nabídka, a zrovna sama Prozřetelnost vás, pane Dittmane, posílá. Ale - nejde jen o ulovení vlka, musím ze získaného úlovku přivézt nebo do Států poslat trofej - v tomto případě vlčí kožich!"
"Zapomněl jsem vám říci, že letoun je opatřen lyžemi. Můžeme tedy na příhodném místě přistát! Vaše cesta mne silně zajímá a kdybych nebyl pilotem, jistě bych byl - lovcem!"
Ve čtvrtek 6. dubna ráno odstartovalo z letiště v Albany letadlo, přizpůsobené startu a přistání na sněžných pláních. Krajina byla v celku jednotvárná. V zasněženém kraji jen řídce se jevily zrakům cestovatelů rozsáhlé černé hvozdy. Po několika hodinách začal pilot manévrovat letadlem. Opisuje kruhy, vypíná motor a krouží... Nyní se otáčí k našim

přátelům a ukazuje na něco tam dole! Zkušené oko pilotovo zpozorovalo na sněžné pláni mnoho černých bodů! "Vlci, pane Gregore!" volá Dittman do okénka kabiny. Při krouživém letu stroje nelze rozeznat, zdali se ony body pohybují. Nyní je letoun již velmi blízko země. Ano - vlci! Smečka asi dvaceti zvířat prchá směrem k vzdálenému lesu. Pilot ukazuje, že má opravdu lovecké nadání. Řídí letadlo mezi smečku a les a spouští motor. Hlukem postrašená zvířata se obracejí zpět a prchají do bílé roviny. Gregor otvírá okno v kabině, mrazivý vítr vniká do tváří.
"Připravte se, pane Gregore, vezmu to proti!" - Gregor má winchestrovku připravenou. Letadlo učiní prudký obrat a ocitá se proti běžící smečce. Gregorova opakovačka práská ránu za ranou! - Tady se dokonale ukázalo skvělé střelecké umění Gregorovo. Z pohyblivého místa do pohyblivého terče - a pět ran vypálil a čtyři vlci leží nehybně na sněhu a jeden potácivým klusem hledí dostihnout své druhy, nestačí, ještě chvíli běží a zůstává sedět.
Profesor Batham je nadšen. "Výborně, Franku, co rána, to trefa! Prosím, 6. dubna a druhý úkol je splněn. Nádherné! Jářku, Gregore, cena 100 tisíc dolarů je vaše! Dám vám na ni zálohu," žertuje rozjařeně.
Petr vpadá do hovoru: "Pane, a to musím všech pět těch potvor stahovat!?" - Neměj strach, postačí ten největší," odpovídá Gregor. Lehký náraz a slabé kolíbání, letoun stanul na sněžné ploše. Lovci spěchají k zastřeleným vlkům. Jsou to obyčejní vlci, kteří žijí ve smečkách a jsou nebezpečni i člověku. Napadají svou oběť a zakusují se do šlach na nohou. Poslední zvíře, které mělo střelou přeražený zadní běh a opět se snažilo uniknout, bylo zastřeleno ranou z milosti, kterou vypálil profesor Batham. Když jej Gregor za dobrou ránu na poměrně značnou vzdálenost pochválil, odvětil skromně, že - ve střelnici s oblibou rozstřeloval staré žárovky a že tohle byla první jeho rána po živém tvoru. Zakrátko byly pořízeny fotografické snímky, stažena kůže ze statné vlčice a lovci pokračovali v cestě. Během dalšího letu spatřili ještě několik vlčích smeček. Pilot Dittman přistál ještě na několika místech během svého letu. Do své základny v Albany se navrátili cestovatelé v sobolu 10. dubna. Při společné večeři v Albany prohlásil Gregor: "Nebýt našeho přítele Dittmana, snad bychom se byli plahočili sněhovými pustinami dobrých čtrnáct dnů. Myslím, že jsme vytvořili i nový rekord tím, že jsme byli první, kteří podnikli lov na vlky letadlem."
Profesor Batham zatím očekával Petra, který vyvolával snímky z lovu. Zejména se těšil na svůj obrázek, kde jej Petr Hogg fotografoval při "odstřelu" posledního vlka.
"Již jsem zde, pánové a zde jsou vyvolané filmy." Snímky, pořízené profesorem, byli bezvadné. Jenom film, kde Petr fotografoval profesora Joaclnma Itathaina při jeho prvním loveckém vystoupení, byl krásně bílý. Petrova omluva, že ve spěchu stiskl nějaký šroubek místo spouště, nenavrátila profesorovi dobrou náladu. Bručel něco, co se podobalo nějakým latinským slovům - ale Petr by byl přísahal, že slyšel mezi jinými slovo: mezek.

Žluté oči

Naši tři přátelé, lovec Gregor, profesor J. Batham a sluha P. Hogg, užívali odpočinku. Počasí se rychle měnilo, jak tomu bývá v této části Kanady a jarní vánek, letos opožděný, kvapem tavil sněhové závěje. Dny ubíhaly v sladké nečinnosti, ale pojednou se rychle přiblížil čas další cesty. Tentokrát byla cílem Montana ve Spojených státech. Bylo třeba urazit cestu dlouhou přes 3000 kilometrů. Frank Gregor rozhodl, že opět použije letadla, aby rychle dosáhl kraje, ve kterém měl splnit třetí úkol společnosti "AGS", to je ulovit pumu, jinak kuguára neboli lva amerického. V Montaně byl Gregor již v minulých letech a podařilo se mu tam ulovit několik těchto velkých koček. Znal tedy kraj a chtěl toho využít.
A tak 10. května opustili naši lovci Kanadu. Telegraficky objednané letadlo nastoupilo za krásného nedělního rána svou dalekou cestu. Pilot Dittman, který jim prokázal tolik znamenitých služeb, doprovázel je značný kus cesty se svým strojem. Namířili k hranicím USA. Letěli přes Minnesotu, severní Dakotu k Missouri do města Helena. Toto byla dosud největší jejich cesta. Do Heleny přilétli pozdě večer ve čtvrtek 16. května. Po dvoudenním odpočinku cestovala výprava drahou na jih do Bozeman a dále k hranicím státu Idaho. V malém farmářském městečku na okraji indiánské reservace Fort Hall se lovci usadili, aby odtud podnikli lov.
V indiánské reservaci najal Gregor dva zkušené stopaře, Indiány kmene Šošona. Byli to dva bratři, mladí chlapíci, málomluvní, ale, jak se ukázalo, znamenití lovci a stopaři. Celá výprava, čítající nyní pět osob, se ubytovala na farmě zvané "Malé N", kteroužto značku vypalovala svému hovězímu dobytku.
"Malé N" bylo vzdáleno 5 hodin jízdy koňmo od městečka a leželo na úpatí skal ve velmi romantickém kraji. Divoce rozeklaná skaliska a hluboké kaňony se táhly k jihu, a to byla místa, kde žil postrach okolních farmářů - lev americký! Majitel farmy "Malé N", Samuel Smith, zle si naříkal na škody, které mu kuguárové v posledním roce natropili.
"My nemáme čas, abychom se za těmi bestiemi honili. Bůh ví, kde jsou přes den zalezlé a v noci? Hlídali jsme a - ráno bylo na opačném konci farmy roztrháno tele. Říkám vám, pánové, ty potvory jsou chytré! Můj syn, který studuje na východě, byl v létě u nás doma a celé noci čekal zbytečně. A když jel na nádraží, běžel mu párek pum přes cestu. Několikráte jsem v noci spatřil na kraji ohrad žhnout žluté oči pumy, ale nežli jsem přinesl pušku, byla puma pryč!" tak vyprávěl majitel ranče "Malé N".
Je nádherná noc. Tisíce hvězd svítí a naši přátelé se chystají na lůžka. Petr jde napřed, aby přinesl ještě džber pitné vody do společné noclehárny. Neuplyne však ani pět minut, když přiklusá zpět. Vzrušeně vyrazí ze sebe pouze jediné slovo: "Puma!" - "Kde?" ptá se několik hlasů najednou. - "Tam! Vzadu u studny, svítí se jí oči jako čertu!" ustrašeně sděluje Petr. - "Veď nás!" přikazuje Gregor.
Chvějící se Petr vede Gregora, který je už ozbrojen kulovnicí. Profesor Batham, oba Indiáni a majitel farmy tiše následují. - Tam! Vidíte to žluté, jak tam svítí?" šeptá Petr a ukazuje na dva žluté body v temnotě. Gregor a s ním ostatní, kromě Indiánů, propukají ve smích. - "To nic, pane Hoggu, to se blyští střepiny nějaké láhve, kterou tam hoši odhodili," vysvětluje pan Smith. Petr nakvašen odchází do dřevěného přístavku, ve kterém je noclehárna. Zastaví se u dveří a pozoruje jasný třpyt hvězd. Gregor s profesorem hovoří ještě před vchodem do farmy.
Petr čeká na příchod svého pána, trvá mu to nějak dlouho. Uchopí džber vody a chce vstoupit do noclehárny. Však -

co to? Dole u přístavku u samé ohrady - dvě žlutá světélka! "Fuj, to jsem se lekl, br! Opět "skleněné" oči! To už na mne neplatí! Spletl jsem se jenom jednou," bručí již ospale Petr. "Svatý Patricku, co je to? Pane na nebi, pomooooc! Lev! Žádné sklo, na mou irskou duši! Opravdový lev!"
U rohu přístavku se objeví znovu celá společnost. "Co tě čerti berou, Petře, co to máš dnes za vidiny?" rozzlobeně se ptá Gregor. Ale chování obou indiánských stopařů upoutává pozornost. - "Cítím velkou kočku a teplou krev, pane!" prohlašuje klidně jeden z Šošonů.
Oba indiánští bratři běží asi sto kroků podél ohrady, tam zůstanou stát a volají ostatní k sobě. Hluk přivábil i několik honáků dobytka, zaměstnaných na farmě. Opatřeni světlem, spěchají všichni za oběma Indiány, kteří sehnuti u země cosi prohlížejí. A když doběhli lovci na místo, spatřili na zemi tele s prokousnutým hrdlem!
"To udělala puma, velká kočka, pane! Až ráno vyjde slunce, možno jít po stopě! Kočka tuze hladová. Nedáme jí čas žrát ani spát, dohoníme ji na koních, jistě," s určitostí tvrdí starší z indiánských bratrů. Již za rozbřesku dne pustili se lovci po stopě pumy, ale po několikahodinovém pronásledování musili se další cesty vzdát. Puma se ztratila v kamenitém korytě a více ji nespatřili. Denně prolézali rokliny a propasti a denně se vraceli s nepořízenou a unaveni.
Dvacátý sedmý květen! "Franku, mám nápad! Dnes přiženou honáci telata a ta budou v noci jistě hodně bučet! Což abychom je hlídali. Posledně se zde stříbrný lev také ukázal, když byla telata v ohradách!" To byl návrh profesora Bathama. Byl dobrý, a tak byly učiněny přípravy. Z okna dřevěného přístavku, ve kterém byla společná noclehárna našich lovců, byl znamenitý přehled přes celou ohradu, do které bylo nahnáno několik desítek telat. V celku to bylo pohodlné. Hlídka byla takto rozdělena: od 20. hod. do 23. hod. Petr, od 23. do 2. Gregor a od 2. do 5. profesor Batham.
První hlídka Petra Hogga uplynula a Petr, vzbudiv Gregora, uložil se k spánku. Noc byla jasná a chladná. Gregor se usadil, zabalen v pokrývku, k oknu a pozoroval kraj. Čas ubíhal a - nikde nic. Ztrácel již naději, vždyť zbývaly již jen tři dny do konce května! Jsou dvě hodiny s půlnoci, Gregor budí profesora a sám oblečen uléhá na lůžko.
Profesor Batham koná svou hlídku svědomitě! Nespouští ohrady s očí a občas pátrá v temné noci i triedrem. Co to? Batham náhle uchopí spícího Gregora za rámě a ne právě šetrně s ním zacloumá. "Franku, vaše puma je zde!" šeptá mu do ucha. Rázem je Gregor u okna. - "Tam na konci ohrady! Ten temný bod! Dobře jsem si již za dne zapamatoval, kde leží předměty. Podívejte, podívejte!" Jako stín ploužil se nyní označený bod kolem ohrady. - "Joah, máte pravdu, lev! Ale je to tuze daleko pro jistou ránu!" - "Klid a zhluboka dýchat, kamaráde! Snad je tohle poslední příležitost v květnu! Nebo chcete, u všech čertů, jet již domů? Gregore, kamaráde, ještě chci s vámi projet kousek světa!" šeptá profesor vzrušeně. Mlčky mu tiskne Gregor pravici. Pokleká, opírá pušku o okenní rám, míří... S hlubokým povzdechem zdvihá opět pušku. "Nejde to, Joah, nemohu přece střílet po stínu!"
Oba lovci hledí upřeně do temnoty. Je slyšet pravidelné oddychování spícího Petra. "Oči!" sykne profesor - ale konec slova už neslyšel. Nočním tichem zahřmí Gregorova kulovnice! Petr vyskočí rovnýma nohama z lůžka. "Zemětřesení!" vykřikne rozespale. - "Ne, puma!" opravuje jej s dávkou ironie, ale radostně, profesor.
Obyvatelé farmy vyburcováni výstřelem spěchají k ohradám. Honáci a indiánští stopaři hledají se světly šelmu, ale - marně! "Chybil jsem, zahlédl jsem na zlomek vteřiny žluté oči současně s vámi, Joah, a ihned vystřelil! Ale, jak vidím, chybil jsem!" zklamaně mluví Gregor. - "Ne, pane, nechybil! Zde!" Indián ukazuje špičky svých prstů, kterými omakával trávu. Jsou potřísněny krví! "Nechoďte ve stopách, nezničte je! Já a můj bratr najdeme kočku! Málo krve - dobrá rána!"
Bylo k páté hodině ranní a počalo se kvapem rozednívat. Vedeni Indiány, pustili se lovci po stopě raněného kuguára. Sehnuti k zemi, poklusem sledovali oba rudí bratři stopu, která vedla k nedalekým skaliskům. Zde se stalo sledování stopy značně obtížným. Nikdo jiný neviděl by na zemi vůbec nic a přece oba rudoši spěchali s obdivuhodnou jistotou kupředu. Asi po půl hodině zůstali stát.
"Zde chtěla kočka vyskočit na tento balvan. Neměla již sil, klouzla! Tady se skulila a bude ležet dole ve strži!" Opatrně sestupovali stopaři do nepříliš hluboké strže. "Tady je!" volá hlas. "Kulka jí rozštípla lebku nad očima!" Nedbajíce druhých, uchopili se naši lovci kol ramenou a radostně jásali.
Puma, ulovená 28. května, tedy skorem v poslední chvíli, byl nádherný exemplář stříbrošedého lva amerického. - "Dnešní úlovek umožňuje nám cestovat dále - za kondorem do Jižní Ameriky, přátelé. Petře - balit! Jedeme ještě dnes do Silver City a odtud máme báječné letecké spojení do San Franciska!"
Již tři lovecké trofeje odeslal Frank Gregor do Nového Yorku: kůži z ledního medvěda, z vlka a nyní z amerického lva. V červnu musí podle předpisu "AGS" ulovit kondora.

Nad oblaky

Po upřímném rozloučení s majitelem farmy "Malé N" nastoupili naši cestovatelé cestu do Silver City a odtud do San Franciska. Upustili od původního úmyslu vykonat tuto cestu letadlem. Času bylo dost a naši přátelé chtěli procestovat romantický kraj Nevady železnicí. Vyčkali tedy příjezdu expresního rychlíku trati Salt Lake City - San Francisko.
Ve středu dne 2. června ráno zahlédli "Zlatou bránu" Pacifiku - San Francisko. Mohli právem mluvit o štěstí - již druhého dne naskytla se jim příležitost k další cestě. Dne 3. června odjížděla ze San Franciska poštovní loď "San José", která plula podél pobřeží až do Chile. Během plavby ale přistávala na ostrově Guadalupe, v mexickém přístavu Acapulco a pak v Nicaragua v městě Corinlo. Odtud pak plula do místa, vyvoleného našimi lovci do Ducnavcnlury v Kolumbii.
Trať ze San Franciska do Buenaventury měří 6.000 kilometrů. Tedy nejdelší, kterou měli naši cestovatelé dosud podniknout. Profesor Joachim Batham a Petr Hogg, kteří se ještě nikdy Tichým oceánem neplavili, nevycházeli z údivu. Cesta přinášela nová a nová překvapení. Již při odjezdu ze San Franciska podivovali se hejnům mořských lvounů, kteří jsou však po celém pobřeží Kalifornie zákonem chráněni. Při první zastávce na ostrově Guadalupe měli možnost sledovat nedostižné umění tamních potápěčů, kteří u břehu ostrova lovili mořské houby i - perly. Cesta poštovního

rychloparníku "San José" směřovala stále k jihu, a brzy cítili, že se blíží k rovníku, V posledních hodinách nebylo možno na palubě pro velké vedro ani vydržet.
Byla to zvláštní náhoda: profesor Joachim Batham sešel se na palubě se svým bývalým spolužákem, nyní inženýrem společnosti pro zužitkování kopry, donem Georgem Ibarou. Ibara byl podnikem našich lovců nadšen a navrhl Gregorovi, aby vystoupil se svými společníky v Corintu. Ujišťoval, že v Nicaragua snadno uloví kondora. Pro "svého žraloka" mohou si pak zajet do nedalekého Hondurasu ke Karibskému moři a další zvíře - jaguára možno ulovit již na Kostarice. - "Vodního hada, anakondu? Pro toho si pak zajedete "kousek" níže, do Kolumbie, a aligátora? Ten je k mání hned "vedle" v Panamě!"
Tak si to tedy představoval inženýr Ibara. Konec konců plán nebyl špatný a po delší úvaze rozhodl se Gregor, že cestu v Corintu v Nicaragua přeruší. Takto potřebovali ujet "pouze" 5.000 km, a protože inženýr Ibara znal znamenitě poměry v Nicaragua, nabídl se, že na lov kondora půjde s nimi. Jeho pozvání bylo přijato.
Plavba podél mexického pobřeží pokračovala a cestující na lodi krátili si dlouhou chvíli střelbou na žraloky, kteří se čím blíže k rovníku tím častěji objevovali. Gregor, který byl cestujícími obdivován jako znamenitý střelec, zastřelil několik modrých žraloků, ale tyto úlovky neměly proň ceny. Jednak nebylo možno získat z nich trofej, a pak nebylo dodrženo stanovené pořadí lovu.
Konečně po příjemné a ničím nerušené plavbě přistál "San José" ve čtvrtek dne 15. června v Corintu v republice Nicaragua. Poznali záhy, že inženýr Ibara jim skutečně radil dobře. A nejen to, postaral se s pečlivostí i o další část loveckého programu. Již druhý den po přistání přišel s hotovou věcí! Najal čtyři muly, nakoupil dostatečné množství potravin a připravil vše na loveckou výpravu do pohoří, vzdáleného asi 85 kilometrů ve vnitrozemí.
Výprava za kondorem byla zcela odlišná od dosavadních. Bylo zapotřebí vystoupit do hor, které v některých místech čněly vysoko nad mořskou hladinu. Tam, až v oblacích, bylo sídlo kondora královského! Lovci vystupovali stále výše a výše. Hluboko pod nimi rozprostíraly se nicaragujské pralesy, řeky a roviny. Výstup byl namáhavý a jedině vytrvalé muly byly schopny zdolávat srázné stezky. Kráčely s obdivuhodnou jistotou nad hlubokými roklemi a propastmi. V jakémsi nepříliš velkém horském sedle rozbili cestovatelé tábor. Postavili prostorný stan, připravili ohniště a Petr, jak již bylo jeho zvykem, zařizoval vše po domácku.
Ačkoliv se nacházeli něco málo nad desátým stupněm od rovníku, trpěli v noci velkým chladnem. Paliva bylo poskrovnu a bylo je třeba šetřit na ohřívání potravin. Byla to nehostinná místa, jimiž byl jen profesor Batham nadšen. Nalézal co chvíli různé druhy vzácných horských květin a s profesorskou pečlivostí je ukládal do proutěného košíku, ve kterém nesli do hor čtyři živé slepice. Slepice měly být návnadou při lovu na kondora. Pak přišla ona neděle, kdy se udala hrozná věc, která málem způsobila, že jeden z cestovatelů, a to pan profesor Joachim Batham, by býval byl raněn srdeční mrtvicí! Kdo jiný mohl být příčinou této tragické události, nežli - Petr?
Jak již řečeno, byla neděle a Petr připravil také skutečný nedělní oběd: vejce se špenátem. Všichni si znamenitě pochutnávali a snad nic na světě by bylo nezkalilo nedělní náladu, kdyby si byl profesor Joachim Batham nevzpomněl na svůj poklad - na pracně v horách nasbírané vzácné traviny. Překvapeně pohlížel do prázdného košíku a jat neblahým tušením, ptal se Petra, kam se poděly jeho "flores exoti-cae". S tváří klidnou jako nevinnost sama pronesl Petr strašlivou větu: "Udělal jsem ten špenát přece k obědu!" - Co odpověděl profesor Joachim Batham? Bylo to tak jadrné, že i nedaleko se pasoucí muly zastřihaly svýma dlouhýma ušima!
V pondělí časně ráno již za prvního rozbřesku dne odešli naši přátelé na dobře připravený lov. Tentokrát zůstal Petr Hogg v ležení, aby opatroval muly. Výstup trval plné tři hodiny. Dole pod nohama lovců válela se bílá mračna. Spatřili několikrát kondory, kteří plachtili vysoko nad horami. - Brzy našli příhodné místo na úpatí skalní stržе. Vyhlédli malou plošinku, zarostlou skromně travou, a uprostřed ní zarazili do země kolík, ke kterému přivázali na dlouhý slabý provázek živé slepice jako návnadu. Opodál vystavěli z balvanů skrýš a tu zamaskovali křovisky. Skrýš nebyla od svého okolí ani k rozeznání. Nyní nezbylo, než trpělivě čekat a doufat ve štěstí.
Za nožky přivázané slepice chovaly se docela přirozeně. Asi po čtyřech hodinách trpělivého čekání zpozorovali lovci zvláštní nepokoj. Bylo před polednem, když profesor Batham upozornil své přátele na černý bod vysoko nad jejich hlavami. Gregor naň zamířil dalekohled... Kondor! Dravec zpozoroval slepice a počal opisovati, aniž by pohnul křídly, velké kruhy. Pojednou - zcela neočekávaně spustil se střemhlav k zemi. Padal jak kámen! Slepice žalostně kdákaly a pokoušely se spasit útěkem, ovšem marně. Ve výši asi dvaceti metrů zarazil kondor svůj let! Buď postřehl svým znamenitým zrakem léčku, nebo pudově vycítil nebezpečí - ale bylo pozdě! V okamžiku, kdy se opřel svými mocnými perutěmi o vzduch, padly dvě rány. V divokém přemetu a otáčeje se kol vlastní osy, padl nedaleko vyděšených slepic. Byl to jedinečně krásný exemplář kondora středoamerického. V rozpětí křídel měřil 2 metry 75 centimetrů! Po zdařilém lovu vrátili se naši přátelé do své základny. Petr, který se nemohl lovu zúčastnit, byl zle rozmrzen. - "Nesete kondora - mně by byla husa milejší," na oko bez zájmu říká profesoru Bathamovi.
"Ne abyste jej udělal se "špenátem"! Má tuhé maso a patří společnosti "AGS", vy, vy jste schopen udělat salát z orchideí!" - Později ještě často připomenul profesor Batham Petrovi jeho "špenát". Franku Gregorovi zatím přálo štěstí. Ulovil už podle předepsaných podmínek ledního medvěda, vlka, amerického lva a kondora. Příštím úlovkem má být žralok.

Malá ryba také ryba

Naše trojice, Frank Gregor, Joah Batham a Petr Hogg, vedena znamenitým společníkem a spolužákem profesora Bathama, inženýrem Ibarou, nespěchala s návratem z nicaragujských hor. Času bylo dost, kondor byl uloven již 18. června, do Corinta nebylo daleko a na lov žraloka do zálivu Fonseca v Hondurasu bylo pouhých 250 kilometrů.
V Corintu zůstali cestovatelé až do středy 23. června v milé společnosti inž. Ibary, který čile pomáhal svým novým

přátelům v přípravách na cestu do Hondurasu. Rozhodli se, že použijí lodi. Odpoledne za nádherného počasí a po srdečném rozloučení s inž. Ibarou opustili lovci Corinto a nastoupili krátkou plavbu podél pobřeží do nedalekého honduraského zálivu Fonseca. Již během plavby podél břehu pozorovali množství žraloků, zejména žralok tygrovitý se objevoval často za zádí lodi.
"Zdá se, že ulovení žraloka bude hračkou. Vždyť se jimi moře zde zrovna hemží," míní profesor, ukazuje na trojhranné hřbetní ploutve za lodí.
"Není to nijak obtížný úkol. Lovil jsem žraloky na druhé straně Panamské šíje v Karibském moři, kam jsme původně i nyní zamýšleli jet. Ale - jak řekl inženýr Ibara - nač ztráceti čas cestou přes Honduras? Zde je všude žraloků víc, než je obyvatelstvu milo!" Nutno připomenout, že Gregor byl dříve lovcem z povolání a zásoboval světové zoologické zahrady zvířenou všeho druhu a vedl i několik velkých loveckých výprav do střední Afriky.
Po zdlouhavé cestě, trvající celou noc, vplul za odlivu pobřežní parník hrdého jména "Albatroso" do přístavu Amapala. Lovci se ubytovali v "hotelu" na pobřeží. Frank Gregor nespěchal s přípravou na lov žraloků. Nemohl stejně do července nic podniknout, a tak konali naši přátelé vyjížďky po zálivu Fonscca. Během těchto výletů poznali, že ulovení žraloka bude nejsnazším úkolem celé výpravy. Tuto domněnku potvrdil i každý domorodý rybář, od kterého Gregor získával informace. Litovali, že tak kvapně opustili Nicaraguu a skvělého společníka inženýra Ibaru. Naříkal zejména profesor Batham, který, jak mínil, mohl nasbírat ještě spousty vzácných rostlin. Při těchto hovorech Petr dobře věděl, kam profesor míří.

Špenát!

Ke konci června najal Gregor dobrý motorový člun a pilně křižoval po zálivu, vyhledávaje nejpříhodnější místo k lovu. Záhy je nalezl. Bylo to po pravém břehu pevniny, tedy nedaleko břehů salvadorských, kde spatřil mnoho žraloků tygřích i modrých. Tito jsou obzvláště nebezpeční a draví. Někteří z nich dorůstají až 8 metrů délky. Gregor rozhodl, že podnikne lov hned 1. července. - "Ať to mám odbyté - budu mít měsíc dovolené!" - A měl! Jenže jinou, nežli si představoval...
Dokonale připraveni vypluli naši přátelé na lov. Motorový člun, který Gregor najal, byl obyčejný typ přístavních motorek, asi pět metrů dlouhý a dva metry široký. Na dně člunu ležela koňská kýta, již nelibě páchnoucí. Za "splávek" měl sloužit 50-ti litrový prázdný sud. Několik ocelových háků, 100 metrů čtyřicetipramenného lana, harpuna, sekera, široký rybářský nůž - tvořilo další výzbroj. Petr nesl těžkou kulovnici nabitou třaskavými střelami a profesor Batham byl ozbrojen svým nepostradatelným Roleiflexem.
Počasí bylo pro lov jak stvořené. Zatím co Petr si hleděl kormidla, připravoval Gregor návnadu a profesor "bral" svým přístrojem snímky přípravných prací. Voda v zálivu byla průzračná jako křišťál. Pořád viděli mořské dno, ačkoliv místy bylo značně hluboko. Gregor sestavil takovýto lovecký plán: Koňská kýta se zavěsí na ocelový hák na dvoumetrovém kovovém laně, které je upevněno na sudu. Návnada vhodí se do moře a - čeká se. Buď se žralok chytne sám a pak je úkolem lovce, aby jej zdolal, nebo se žralok harpunuje, když se při hladině blíží k návnadě. Střílet? Jen ve výjimečném a nezbytném případu! Protože smrtelně raněný žralok klesne ke dnu! A naši lovci potřebovali trofej z úlovku, v tomto případě žraloci čelist.
Člun stanul. Sud i návnada, přivázány k 100 metrovému lanu, byly vhozeny do vody. Zapáleny dýmky a - čekání. Petr je na svém místě u kormidla, Gregor sedí na přídi s připravenou harpunou, rovněž připevněnou na dlouhém lanu. V místě není právě hluboko, snad dvanáct metrů. Lovci pozorují ryby, které plují sem a tam, několikrát se objeví žraloci hřbetní ploutev na hladině - ale daleko.
"Tam je jeden, vlevo!" volá Petr, ukazuje ke dnu. Ano! Gregor tahá za lano a pohybuje sudem a ten rozhoupává návnadu. Žralok stanul nehybně u dna. Zpozoroval pohyb na hladině. Nyní, aniž by se pohyboval tělem, stoupá - je od návnady necelých deset metrů. Volně, jaksi nevšímavě obeplouvá návnadu. A znovu. Gregor lomcuje lanem a návnada ve vodě se pohybuje jako rozhoupaný zvon. - "Pozor, bere!" Kdo by se byl nadál léto mrštnosti u zdánlivě netečné bestie! Prudkým mávnutím ocasu otočil se žralok na návnadu, příšerná tlama se otevřela a chňapla po návnadě. Uchvátil maso a vleče je ke dnu! Gregor vyčkává a připravuje se k zaseknutí dravce. Uchopí lano pevně do obou rukou a vší silou jím trhne. Ocelový hák se zaryl do tlamy netvora...
Žralok překvapen a vydrážděn bolestí vydávil návnadu, ale - je chycen. - Jako šíp se rozjíždí vodou, lano se rychle rozmotává... "Připravte se, pořádně to námi trhne!" volá Gregor na své přátele. Ale měl myslit spíše na sebe! Lano mizí ve vodě, teď - prudké trhnutí, člun se divoce zakymácí a je to Gregor, který ztrácí rovnováhu! Padá naznak, ozve se temné zadunění! Hlava Gregorova narazila na okraj člunu a bezvládné tělo kutálí se přes okraj silně nakloněného člunu. V téže chvíli rozjíždí se člun tažený žralokem divoce po hladině. Gregor, který je omráčen ranou do hlavy, klesá ke dnu, zatím co se člun vzdaluje!
Petr pouští kormidlo a bez rozmyšlení skáče do moře! Není Petr takový, jak se zdá. Plave jako štika! Několika rozmachy je u Gregora, vynáší jej nad hladinu. Zatím je člun vlečen pryč.
Několik vteřin je profesor Batham událostmi tak překvapen, že není schopen něco podniknout. Vidí, jak se Petr s Gregorem vynořují nad povrch. Hrůza! Kolem se objevují hřbetní ploutve žraloků. Jedna - dvě - tři! Zrak profesora Bathama padne na sekeru - a již je lano, na kterém je člun vlečen, přetnuto! Chápe se setrvačníku a snaží se spustit motor. K člunu doléhá zoufalý křik Petrův o pomoc. "Slábnu!" volá sluha. Motor ne a ne zabrat! Profesor se v duchu modlí. Jde o životy! Trojhranné ploutve brázdí hladinu v podezřelých kruzích kol tonoucího Petra a jeho bezvládného břemene. Motor několikrát bafl - konečně obrátky! Skok ke kormidlu. Přesně řídí profesor Batham motorový člun tak, aby oddělil žraloky od svých přátel. Přitiskne kormidlo koleny a chápe se kulovnice. Ránu za ranou posílá v místa, kde se objeví hřbetní ploutev nebezpečného tvora. Prázdné cvaknutí - puška je prázdná, náboje vystříleny! Ale člun se již

přiblížil oběma mužům.
Profesor odkládá pušku, vypne motor, člun pluje setrvačností a Batham se naklání přes okraj. Uchopí oba přátele a s námahou vytahuje oba do člunu. Petr se vyčerpán svalil na dno člunu. Gregor je stále v hlubokém bezvědomí.
Po této nezdařené výpravě, která málem stála Franka Gregora život a jeho sluhu Petra také, vrátili se lovci do přístavu. Bylo třeba několikadenního odpočinku, aby se oba přátelé vzpamatovali z hrozného dobrodružství. Na druhý lov vydali se až 10. července. A v tento den skutečně se jim podařilo ulovit menšího žraloka. Byl dlouhý necelé dva metry - ale byl to žralok! A když byl Gregor s tímto úlovkem nespokojen, prohlásil Petr filosoficky: "Malé ryby - také ryby!"

Velký omyl Petra Hogga

Po vzrušujícím lovu v zálivu Fonseca užívali naši přátelé zaslouženého odpočinku. Preparovaná čelist uloveného žraloka byla odeslána do Států a Gregor sepsal povinné hlášení o průběhu lovu a velkou obálku odevzdal Petrovi, aby napsal adresu a odeslal hlášení společnosti "AGS".
Těžko říci, bylo-li to řízením osudu nebo náhodou, že Frank Gregor se rozhodl odcestovat v pondělí 12. července do Punta Arény v Kostarice. Musil koupit lodní lístky a předložit cestovní a osobní doklady. Jak ale byli překvapeni, když zjistili, že cestovní pasy a jiné důležité osobní doklady ze zavazadel zmizely!
Bez rozmýšlení obrátil se Gregor na Petra. - "Člověče nešťastný, co se stalo s našimi listinami!? Byly přece zde ve velké bílé obálce! A tu je! Zaplať Bůh!" - Gregor bere z cestovního vaku bílou obálku, otvírá ji... "Pro všechny svaté, Petře! Co jsi poslal do New Yorku? Vždyť mé hlášení je tady! Že jsi vzal obálku s doklady - byly obě stejné - a napsal jsi na ni adresu "AGS a..."
Petr chápe svůj strašný omyl. - "Už je to tak!" - Následuje běh na poštovní úřad. Pozdě! Poštovní parník včera odplul. V přístavu kotví americká válečná loď. Další běh. Gregor kvapně vysvětluje osudnou záměnu. Kapitán lodi chápe situaci. Lodní radiotelegrafista posílá depeši na poštovní parník. Zpráva je zachycena a poštovní parník sděluje, že odevzdá osudnou obálku v Corintu, na své první zastávce. Další radiogram inženýru Ibarovi, aby obálku vyzvedl a zaslal laskavě zpět. Více se nedalo dělat a nezbývalo - než čekat.
Uplynulo několik dnů. Což nepodaří-li se inženýru Ibarovi včas obálku v Corintu zachytit!? To by znamenalo nemožnost dalšího cestování - a prohru! Petr, který způsobil nerad tuto zápletku, prostál celé dny u poštovního úřadu a v duchu, ačkoliv byl čistokrevný Ir, vyzýval patrona všech Skotů - svatého Patrika.
Telegram pro pana Gregora! - 19. července přiběhl Petr celý udýchaný z poštovního úřadu. - "Telegram z Corintu od inženýra Ibary!" - S tlukoucím srdcem otevřel Gregor depeši: "dopis vyzvedl stop odesílám leteckou poštou stop lovu zdar stop ibara stop" Petr spráskl ruce a vroucně obrátil oči k nebesům. - "Petře, jsi dobrý chlapík a nezapomenu ti, žes mi zachránil život, ale jsi popleta," oddychl si Gregor.
A skutečně, 22. července byly již doklady našich cestovatelů opět v rukou Franka Gregora a dva dny na to odcestovali směrem k zálivu Nicoyskému do Punta Arenas na Kosta Rice. Bylo třeba uraziti pouze "nepatrnou" vzdálenost, 420 kilometrů a cestu vykonali pobřežním parníčkem "Prudencia". Přestože černý kapitán hrdé "Prudencie" tvrdil, že jeho loď je nejrychlejší na "bohatém pobřeží", vlekla se cesta hlemýždím tempem a teprve ve středu dne 29. července přistála loď v zálivu Nicoyském.
Gregorovi zbývaly 3 dny na získání informací o jaguárech. Gregor svěřil svým přátelům své obavy. Starost mu působila hlavně dlouhá cesta přes oceán, která zabere tolik cenného času, že na lov zbude sotva několik dnů. A stejné obtíže budou při posledních dvou úkolech. Cesta ze Střední Ameriky do Afriky a odtud do Asie! Tu počala prozíravost Gregorova nésti ovoce. Již před opuštěním New Yorku zaslal některým svým přátelům zprávy o svém podniku a prosil je, aby mu byli nápomocni, až jejich kraj navštíví. Učinil tak i před příjezdem do Kosta Ricy. V přístavu je očekával sám zástupce konsula, pan Winkler, doprovázený jakýmsi mladým mužem. Pan Winkler vzal zprávu Gregorovu po "americku". - "Mně musíte, pánové, odpustit. Já se vám nemohu věnovat, ale tady - představuji vám lovce jaguárů z povolání, pana Modráčka. Ten vás zavede jaguárovi až třeba do drápů!"
Jelikož Gregor chtěl získat ještě v srpnu co možná nejvíc času na další cestování - byla stanovena již na druhý den lovecká porada s panem Modrockem, nebo jak se ten pán jmenuje. - "Nemohu si stále zapamatovat vaše jméno, pane..." - "Modráček" - doplňuje s úsměvem mladý muž.
"Modráček?... To zní hodně slovansky? ptá se profesor Batham.
"Ano, pánové, jsem Čech. Žiji již několik let na Kostarice. Když někde zlobí farmáře jaguár, tak jim to tam jdu "vyčistit". Věřte, že je opravdu zapotřebí zbavit kraj těch šelem - vyžraly by kde co! - Nemáte tušení, co nadělají za škody na dobytku, drůbeži i lidech! Nyní jsem právě pozván na usedlost holandského starousedlíka, obtěžuje je tam několik těch šelem. Víte, oni farmáři nemají čas se honit mnohdy celé dny za jaguáry, tak to obstarám za ně. Mám svůj důvod, proč je nenávidím. Jedna z těch bestií mi zabila kamaráda. Bylo mu 27 let, přijeli jsme z naší staré vlasti společně do Střední Ameriky. Neustanu dříve, dokud těch potvor neodpravím 27. Už jich mám 22 kusů!"
Přátelé poslouchali se zájmem vyprávění mladého muže, jehož oči plály zvláštním ohněm, když mluvil o svém kamarádu.
V sobotu 31. července nastoupila pětičlenná výprava cestu koňmo do vnitrozemí, směrem k severu. Bylo třeba jet až na úpatí hor. V dálce bylo vidět mohutnou sopku Poas, činící do výše 2710 metrů - a to byl cíl naší výpravy, vedené mladým Modráčkem a jedním domorodcem, kterého lovci najali na dobu lovu. Cesta byla jednou z nejšpatnějších, kterou naši přátelé dosud podnikli. Hustý tropický déšť padal bez přestávky a po gumových pláštích lovců stékaly neustále praménky vody. Prales přímo dýmal výpary. Půda měnila se v bažinu a bez průvodce by nebylo bývalo možno pokračovat v cestě.
Modráček byl nezmar - v takové nepohodě a on se dá do zpěvu! Zpívá a zpívá! Chmurná nálada mizí. A po několikahodinové jízdě v bažinatých výparech Kostaricy vidíme pět jezdců, sedících vzpřímeně v sedlech, a první

zvučným hlasem zpívá, až ptáci poplašeně poletují. -"Šly panenky silnicí, silnicí". - Druzí, ač nerozumějí slovo z neznámé řeči, aspoň jadrně přizvukují rytmickým "tradá - tradadá". A tak těch to pět na kůži promoklých "panenek" dojelo, díky Modráčkovi, na farmu Holanďana Huttena,
Byli srdečně uvítáni, zejména Modráček, který tu nebyl poprvé. "Zvláštní člověk, podívejte, Franku!" upozorňuje profesor. Modráček spěchá nejdříve do rohu místnosti, kde stojí staromódní gramofon, a již se otřásá farma nějakým řízným vojenským pochodem. Příští den, v neděli ráno, se cestovatelé marně sháněli po panu Modráčkovi. - "El hombre cantado odešel. - Zpívající muž odešel!" - Mluvčí, Indián, ukazuje čtyři vztyčené prsty, což znamená, že odešel již ve čtyři hodiny. Modráček se vrátil až pozdě odpoledne.
"Tak, pane Gregore, ráno si půjdete pro svého jaguára - už jsem vám jej připravil. Našel jsem jeho stezku. Pan Hutten nám laskavě půjčí čtyři své lidi, aby jej přinesli - je to klacek! Viděl jsem jej, ale nechal jsem jej na zítřek pro vás," bodře vypráví Modráček.
V pondělí 2. srpna opustilo osm mužů farmu. Po obtížné dvouhodinové cestě stanula výprava na rozhraní lesa a skal. V další cestě pokračoval pouze Gregor, Batham a Modráček. Bylo šest hodin ráno. Lovci slézali obtížný terén a po značné námaze dospěli na vrcholek hladké skály. - "Zde zůstaneme, šelma půjde dole kolem skály. Jaguár je velmi opatrný vpřed, nazad i na strany, ale vzhůru nerad zdvihá hlavu. Položíme se na skálu a až přijde, tak ho, pane Gregore, bouchnete a - pronto!" - To byl vcelku jednoduchý plán, ale velmi dobrý! Skála, na které lovci, ležíce na břiše, číhali, byla asi 40 metrů vysoká a na mýtinu pod skalou bylo dobře vidět.
Asi po půl hodině zaklepal Modráček beze slova Gregorovi na ramena a ukázal mlčky dolů na travnaté místo na pokraji pralesa. Tráva se tam několikrát zavlnila! Gregor otevřel pojistku kulovnice. Ještě jedno zavinění vysoké trávy a na mýtince stanul jaguár. Nádherný pohled. Gregor otáčí tázavě hlavu k Modráčkovi a ten lehce přikývne. Opatrně bere Gregor šelmu na mušku. Tichem zahřmí výstřel. Šelma chňapne po svém levém boku, učiní dlouhý skok doprostřed mýtiny. Gregor rychle pokleká. Opět práskne jeho kulovnice a dravec sebou prudce trhne, vrhá se na bok, několikrát se převalí a - zůstává nehnutě ležet.
"Tak to bychom jako, pane Gregore, měli, s bohorovným klidem pronáší Modráček, protahuje svoje dlouhým ležením ztuhlé údy. - "Tak jsem si, Franku, představoval lov na jaguára docela jinak," zklamaně přiznává profesor. "Tohle bylo jako čekaná na zajíce. To bylo s tím žralokem horší!"
Dravec byl nosiči dopraven na farmu pana Huttena, kde večer uspořádali na počest hostů rodinnou slavnost. Gregor zavolal si nenápadným způsobem pana Modráčka a vtiskl mu do dlaně 1.000 pesetovou bankovku. - "Ne, ne, pane Gregore, to nechci, prosím vás o dvě jiné věci. Až budete v Punta Arena, kupte mi tam nějakou kytaru a pošlete mi ji sem. To mi uděláte velkou radost a pak, víte, mám ještě jedno zvláštní přání. Říkal jste, že na své zpáteční cestě použijete letadla. Poletíte přes Evropu, prosím vás, zastavte se tedy na skok v Praze a až půjdete přes hlavní náměstí, stojí tam velký pomník svatého Václava - je to můj patron, já jsem Václav Modráčků, tak tam tu Prahu ode mne pozdravujte a řekněte, že tady v Kostarice je jeden Vašek a že se mu po ní stýská..." Tady hlas pana Modráčka nějak selhal.
"Zvláštní člověk - v pralese zpívá a když mluví o nějakém městě v Evropě, dal by se do pláče. Zvláštní národ!"
Frank Gregor zatím splnil všechny podmínky sázky: ulovil ledního medvěda, vlka, amerického lva, kondora, žraloka a jaguára a zaslal lovecké trofeje do Nového Yorku. Dalším jeho úkolem je ulovit anakondu.

Nevítané dobrodružství

Pátého srpna navrátili se naši lovci do Punta Arena. Ihned po vyřízení nejnutnějších cestovních záležitostí splnil Gregor přání pana Modráčka a poslal mu po zvláštním poslu pravou havajskou kytaru. Pak se dali do příprav na cestu do Jižní Ameriky. Spojení bylo dobré a Gregor zakoupil lodní lístky tentokráte na skutečný "rychloparník", který odjížděl z Punta Aréna dne 9. srpna ráno a plul bez zastávky do kolumbijského přístavu Buenaventury.
Cesta směřovala k jihu podél Panamské šíje. Během plavby měli naši cestovatelé možnost poznat nejen krásy Tichého oceánu, ale i jeho hrůzy. Téhož dne, kdy opustili Punta Arena, přihnala se bouře, která trvala až do středy a byla původcem mnohahodinového zpoždění. Cestující musili trávit většinu času ve svých kabinách, a to bylo v panujícím vedru krajně nepříjemné. Po strastiplné cestě a se značným zpožděním doplul konečně parník "Marajo" do Buenaventury. Psalo se datum 15. srpna, když naši tři přátelé se dotkli nohou zase pevné země. Druhý den pokračovali v cestě drahou do vnitrozemského města Cah, které bylo poslední stanicí civilisace v těchto končinách a vzdáleno něco přes 100 km od pobřeží. Těch sto kilometrů cesty vlakem bylo po předchozí cestě parníkem pravý požitek. Trať vedla většinou neobydlenými pralesy a jen telegrafní tyče, míhající se kolem oken vlaku, naznačovaly, že tam někde vpředu jsou ještě lidé. Co je to za "město" Cah? Několik stavení uprostřed pralesů, s několika stovkami obyvatel - domorodců, včetně kreolů, Indiánů, černochů, mulatů a mesticů. Vždyť již za řekou Magdalenou, trochu k východu, leží tisíce a tisíce čtverečních kilometrů dosud neprobádané země, obývané divokými kmeny Mitua, Guacamay, Guahibo, které žijí dosud životem Křováků a jsou bělochu nebezpeční.
V úterý 17. srpna v odpoledních hodinách přijel vlak do stanice. Vláček o třech vozech s malou lokomotivkou zastavil u jakési plechové boudy - u nádraží. Profesor, který se dívá zvědavě z okna, ohlašuje přátelům, co vidí na nástupišti: "Aj, aj, tady budeme nějak okázale uvítáni! Pojďte se jen podívat! Celá četa bosých vojáků, vedená nějakým "generálem" nás očekává! Určitě platí ta pocta nám, vždyť mimo několika bosých domorodců ve vlaku nikdo nejede!"
Vláček zastavil, Petr, který vleče několik zavazadel, a za ním naši přátelé opouštějí vůz. Muž, černý jako uhel v uniformě plné zlata, ale uboze potrhané, předstupuje. - "Aha, teď přijde nějaká uvítací řeč, tak zaujměte, Franku, nějaký důstojný postoj," napomíná profesor Gregora, narovnávaje si důležité svou tropickou přílbu. Ostatní vojáci, v počtu asi dvaceti mužů, obstupují v kruhu lovce, "Sinhores y sta - arestandos!"

Gregor, který mluví dobře španělsky i portugalsky, obrací se k profesoru Bathamovi: "Tak, Joah, ta uvítací řeč, kterou tady tenhle pán pravé pronesl, zní: Pánové, jste - zatčeni! - Jsem opravdu zvědav, co tohle zase znamená!" Dav různobarevných diváků zvědavé obklopil celou společnost. Gregor se klidně dotazuje na důvod zatčení. Dovídá se, že přišel "telegramo", aby tři "Americanos" byli ihned za příjezdu vlaku zatčeni, že prý cestují na cizí dokumenty nějakého pana Gregora, Bathama a Hogga. - "Vždyť to jsme přece my!" vysvětluje Gregor. - Marně. Rozkaz je rozkaz. Hádka se stupňuje a - vojáci zaujímají hrozivou pozici! Ústí starodávných pušek jsou namířena na zdráhající se lovce.
"Nemá smyslu klást odpor. Ti chlapi jsou schopni provést nějakou hloupost, pojďme, uvidíme, co bude dále!" rozhodne Gregor.
"Calabuso", vězení, do kterého byli odvedeni, byla zamřížovaná místnost na kraji "města". Po klidné rozvaze poznali naši přátelé, co je asi příčinou jejich trapné situace. Radiogram, odeslaný z americké válečné lodi, byl asi zachycen současně úřady v Buenaventuře a nějak zkomolen, V Kolumbii se domnívají, že nějací podvodníci cestují nyní na ztracené doklady. Jejich příjezd do Buenaventury nezůstal nepovšimnut a telegram do Cah dovršil dílo.
Veškeré věci i obsah kapes byl lovcům odebrán. Malá místnost, zamořená hmyzem všeho druhu, byla učiněným peklem. Nic nepomáhaly protesty a hrozby. "Generál" vedl svou - rozkaz je rozkaz!
Již tři dny byli naši přátelé zavřeni, - "Zavolejte nám amerického konsula z Buenaventury, k čertu, dělejte, chlape, něco!" běsní Gregor panu generálu do očí, "Později," klidně odpovídá "generál" a pokuřuje dlouhý doutník. V sobotu dne 21. srpna bleskla lovcům jiskerka naděje! U zamřížovaného okénka se objevil obličej - černoch. "Gentlemen, mluvím anglicky. Byl jsem ve Státech a četl jsem o vás v novinách. Náš "komandante" je pitomec. Napište zprávu, pošlu ji vašemu konsulovi do Buenaventury," překotně mluví černá hlava v okně. Na kus papíru píše Gregor zprávu, snímá své náramkové hodinky a podává vše mluvčímu.
Neděle - nic! Pondělí - zas nic! Úterý - marné volání. Středa 25. srpna - něco se děje! Dveře vězení se otevřou a do nich vstupuje v oslnivě bílých šatech muž, Evropan, za ním se dere do cely elegantně oděný mulat a jako poslední, černý vzadu - pan "generál"! - "Jsem americký konsul Benett, zde kolumbijský guvernér senhor de Alstaz. Co se to, pro pána krále, s vámi tady stalo?!" - Přichází spousta omluv. Guvernér na místě zbavuje "generála" hodnosti a předává ji v podobě zlatem premovaného kabátu vzadu stojícímu a líbezně se usmívajícímu černochu, kterému se skvějí na pravém zápěstí náramkové hodinky Franka Gregora!
Guvernér napravuje omyl. Rozkaz stíhá rozkaz! Dvacet, ne, padesát mužů je Gregorovi k službám. Ihned jsou vysláni běžci do kraje Indiánů, aby připravili vše na lov "anacondas" - velkého hada jihoamerických řek. Guvernér v návalu ochoty slibuje nejdelšího hada z Kolumbie. 26. opouští Cah velká výprava a směřuje k řece Rio Ganca. Výprava, provázená četou vojska, pochoduje co nejrychleji na východ. Po těžké a namáhavé cestě dosáhne území Indiánů Mitua a 4. září utáboří se uprostřed bažinatých lagun. - K výpravě přibírá Gregor řadu "Indios" kmene Mitua a tito soustavně pátrají po obrovském plazu. Ale teprve třetího dne přiběhne do ležení mladý divoch a domorodým nářečím vypráví tlumočníkovi, že našel ve velké bahnité kaluži odpočívajícího hroznýše - anakondu!
Dvacet domorodců v čele s Gregorem, profesorem a Petrem spěchá k označenému místu. Prosekávají si cestu "machetami" a obezřetně postupují k laguně. Konečně jsou u ní. Na jejím kraji, stočen do kotouče, odpočívá hledaný obrovský plaz! Netvor je nejméně 8 metrů dlouhý a má až 40 centimetrů v průměru!
Gregor nařizuje plán lovu. Obludu nelze střelit, jistě by, třeba i smrtelně zasažena, unikla do tůně. Jeden z Indiánů se opatrně a bez nejmenšího šelestu plíží na druhou stranu tůně. Tam připevňuje na silný kmen dlouhý kožený řemen, opatřený kličkou. Opatrně se nadzvedá, třímá připravenou kličku v ruce. V levé ruce má kus ztrouchnivělého dřeva a hází jej na odpočívajícího netvora. Had, vyrušen ze svého klidu, vztyčí nepatrně hlavu a - v témže okamžiku padá mu mistrně vržená klička za širokou lebku a v další vteřině zarachotí výstřel, druhý, třetí!
Na kraji tůně se otevře hotové peklo! Bahno, tráva, kusy dřeva, vše se mísí v divokém víru. Opět zarachotí několik ran. Okolí se pokrývá bahnem, které létá na všechny strany. Had se divoce zmítá, strom, na kterém je kožená smyčka připevněna, se chvěje! Vydrží řemen strašlivý nápor několika metrických centů těžkého plaza? "Šest ran, a vím, že každá do hlavy, a ta nestvůra je stále při síle! Což je ta bestie nesmrtelná?" podivuje se Gregor.
Profesor Batham s klidem válečného reportéra pořizuje fotografické snímky. Plaz se ztišil. Jen vláčné pohyby obrovského těla svědčí o tom, že život z něj ještě nevyprchal.
Dne 7. září byla splněna další podmínka zeměpisné společnosti "AGS" - uloven obrovský vodní had. Byl to jeden z nejnapínavějších lovů, který naši lovci dosud podnikli. Výprava se vydala na zpáteční cestu a bez zvláštních příhod dorazila 16. září do základny Cah. Tady byli tentokrát "oficiálně" uvítáni novopečeným "generálem" skvělého jména, donem Silvestrem. V sobotu přijeli lovci ve znamenité náladě do Buenaventury, aby byli hosty guvernéra. Bedna, obsahující vydělanou kůži anakondy, byla již na cestě do Států.
Nyní se vydá naše lovecká výprava na cestu do Atlantického oceánu. Propluje Panamským průplavem, aby se dostala k lovu - aligátora.

Mezi dvěma světadíly

V Buenaventuře prožili lovci příjemnou neděli ve společnosti guvernérovi a účastnili se slavnostního oběda u konsula Benetta. V úterý 7. září odcházejí do přístavu, aby nasedli na americký dělový člun "S. S. Zone 5". Slavností u konsula účastnil se též kapitán jmenované lodi a nabídl lovcům, že je vezme s sebou do Colon, kde měl dělový člun svou základnu. Ačkoliv není zvykem brát na vojenské lodi cestující, byla tentokráte učiněna výjimka. Šlo o loď americkou a o americké občany.
Dělový člun "S. S. Zone 5" opustil Buenaventuru 20. září a plul přímo do Panamského zálivu. Průjezd Panamským průplavem byl pro cestovatele jedinečným zážitkem. Před půlnocí 25. září spustil "S. S. Zone 5" kotvy v Colon.

Průplav Panamský spolu s pruhem země, kterým probíhá, se jmenuje Canal Zone a je pod správou Spojených států severoamerických. Jelikož "AGS" položila podmínku, že každý druh zvěře musí být uloven v jiné zemi, rozhodl se Gregor, že lov na aligátora podnikne v nedaleké republice Panama. Na hranice republiky bylo pouze několik hodin jízdy. Předpokládal, že ulovení ještěra nebude těžkým úkolem a že bude provedeno v prvních dnech říjnových, takže budou moci ve zbývajících dnech říjnových podniknouti dlouhou cestu přes oceán.
Znalci místních poměrů doporučovali podniknout lov z řeky. V pondělí 27. září odjeli naši přátelé do nedalekého Chagres. Ještě v den příjezdu odjeli koňmo do domorodé vesnice, ležící na říčce Anzels. Odtud měly být podnikány lovecké výpravy proti proudu toku. Gregor najal šest domorodých veslařů a velkou kanoi. Ve středu opouštějí lovci vesnici a nastupují cestu proti proudu řeky. Cesta člunem má svůj zvláštní půvab. Domorodci během pádlování prozpěvují a jeden z nich vždy udává tempo vesel. Břehy jsou divoké a romantické, říčka je místy široká pouze několik metrů. Jinde opět se tok mění v malá jezera, zarostlá tropickou květenou. V některých místech je řeka vroubena košatými stromy a tu se voda rozlévá do nízko položených břehů, takže je těžko stanovit, kde začíná břeh a kde řeka. Místy prodírala se kanoe hustým rákosím.
Během celodenní plavby spatřili několikrát aligátory. Nešlo však o to jen ještěra zastřelit, ale získat i kůži úlovku. A to právě je při tomto lovu nejobtížnější. I když na břehu zasáhnete aligátora sebelépe, téměř vždy unikne do bažin a je zkrátka pryč! V Jižní Americe je mnoho odvážlivých "Indios", kteří loví aligátory způsobem, při kterém Evropanu stydne krev v žilách. Takový domorodý lovec se ozbrojí asi 35 centimetrů dlouhou hůlkou z pevného dřeva, ubroušenou na obou koncích do ostrých špiček se zpětnými zářezy. Skočí do vody, vyčká chvíle, kdy ještěr rozevře tlamu a pak mu s obdivuhodnou chladnokrevností vrazí vzpříčeně tyčku do tlamy. Chybit - znamená ztratit paži nebo dostat mocnou ránu ocasem, která končí přeraženou rukou nebo nohou - někdy ještě hůře. "Začátečníci" uvazují na tyč lano a spokojí se pouze tím, že aligátorovi vrazí tyč do tlamy a pak upalují z jeho dosahu. Druzí účastníci lovu pak počkají, až se ještěr zalkne a vytáhnou jej na břeh. Zkušený lovec však nepouští tyč v tlamu zaraženou, naopak - pevně se jí drží. Pak následuje zápas o to, kdo déle vydrží v tomto "tanci" o život! Obyčejně však je to aligátor, který se - utopí. Evropan si nedovede takový lov ani dobře představit, ale obyvateli pralesa rovníkové Ameriky je podobný lov - sportem!
Sledujme však dále naše lovce. Frank Gregor sedí na přídi kanoe a pozoruje okolí. Profesor Batham suší své kalhoty a košili - přihodila se mu nemilá věc. Nakláněl se pro nějaký pestrý květ na břeh. Předpokládal, že lodyha květu bude slabá a že ji snadno v jízdě utrhne. Co čert nechtěl! Květ držel v zemi jako přidrátován. Profesor nechtěl květ pustit, nakloněn byl stejně více než bezpečno a - kanoe se též nezastavila. A už to bylo - žbluňk! Ale květ nepustil, ani když jej dva veslaři tahali zpět do člunu. Byla to tak zvaná "trpasličí orchidej". Profesor ji slavně dostal a k tomu asi dvacet bahenních klíšťat nádavkem! Gregor několikrát v příznivém okamžiku vystřelil po aligátorovi, ale ačkoliv jistě trefil, ještěr zmizel v rákosinách. Pravda, domorodí veslaři se nabízeli, že se podívají, kde je, ale Gregor podobné návrhy odmítl.
K večeru rozbili tábor na plošině nedaleko řeky. Večer měl Petr plno práce s odstraňováním klíšťat z těla páně profesorova. A když někdy bolestí sykl, uklidňoval jej Petr s dávkou škodolibosti: "No, no, přece ten karafiát, nebo co to bylo, za to stojí - ne!?"
Noc uplynula klidně a již časně ráno obhlížel Gregor okolí. Zpozoroval zajímavou věc. Nedaleko tábora bylo rozsáhlé bahniště, ve kterém stálo několik stromů. Před příjezdem našich lovců do Panamy trvaly prudké deště a říčka Anzels vystoupla z břehů. Voda tam, kde stromy stály, byla nehluboká, snad ani ne půl metru. Gregor zjistil, že několik aligátorů se brouzdá v těchto mělčinách a podle toho sestavil svůj lovecký plán.
Několik veslařů dopravilo jej v nezatíženém člunu do mělčin a on vylezl na příhodný strom. Měli proň přijet, až uslyší pátou střelnou ránu. Pak jej veslaři opustili a Gregor zůstal uprostřed močálu sám. Byla mu dlouhá chvíle a krátil si ji pozorováním okolí. Doufal, že v poledních hodinách přiblíží se aligátoři na dostřel a odtud neuniknou, a když, pak nedostihnou hloubky a budou snadno nalezeni.
Předpoklad Franka Gregora se splnil! A jak! Aligátor žije houfně. Po tříhodinovém čekání zpozoroval Gregor čeření vody u řeky a zakrátko poté se již brodilo několik ještěrů do mělčin. Jeden, čtyři, deset, stále více a více těchto odporných ještěrů přilézalo do sluncem prohřáté mělčiny. Gregor byl jimi v pravém slova smyslu obklopen! Odhadl jejich počet na několik set kusů! Rozhodl se jednat.
Vybral si pěkné zvíře a vzal jej na mušku. Míří opatrně na kořen tlamy a - stiskne! Nelze vypsat, co po ráně následovalo! V divokém zmatku prchají ranou poplašení ještěři zpět k řece. Gregor pálí ránu za ranou. Mělčina se, obrazně řečeno, "vaří". Jeden dobře zasažený kus se marně snaží brodit se zvlášť mělkým místem. Dostává druhou ránu, po které se několikrát převrací.
Lov se zdařil! Sedm aligátorů skládají domorodci vedle sebe. Největší kus určuje Gregor k stažení a preparování. Dne 1. října uloven ne jeden, ale sedm aligátorů. - "Pak že je pátek nešťastný den - co?" žertuje profesor, prohlížeje ostré a špičaté zuby jedné z ulovených bestií... Petr přihlíží a vážně, pln zájmu se ptá profesora Joachima Bathama: "Pane profesore, zdalipak taky aligátora bolí někdy zuby?" - "Petře, to vám řekne některý živý aligátor támhle, jděte se jej zeptat!"
Petr cítí, že nebyl "pochopen".
V cestě za dalším úlovkem -lvem královským opouštějí naši tři přátelé Ameriku a plaví se do Afriky. Lov na lva přinese jim nečekané překvapení a také značné zklamání.

Na druhou stranu světa

Po lovu na aligátory, při němž se Franku Gregorovi podařilo ulovit nikoli jeden, jak stanovila podmínka, ale sedm těchto

ještěrů (a profesor Batham "ulovil" 20 klíšťat), se lovci navraceli kvapně do Chagres. Zaplatili veslařům, což se neobešlo bez dlouhého smlouvání, a pak odjeli lovci zpět do Colonu. Přijeli tam 5. října.
A nyní čekala na naše přátele jedna z nejdelších cest jejich dobrodružného poslání. Vypsání celé odyssey plavby přes Atlantik zabralo by několik stránek a podobalo by se jízdnímu řádu některé transatlantické paroplavební společnosti. Jelikož nás však zajímají především lovecké zážitky našich cestovatelů, spokojíme se pouze stručným popisem cesty.
Z přístavu Colon odpluli 7. října a nastoupili cestu do Puerto Estrela na severním cípu Kolumbie, dlouhou 900 km. Odtud letadlem dalších 1.500 km do Port of Spain na ostrově Trinidadu. Ve středu dne 13. října po 6.800 km dlouhé cestě přistáli v Pernambucu. Trať Pernam-buco - Loanda v Portugalské Angole absolvovali s jedinou zastávkou na ostrově Ascension uprostřed Atlantického oceánu. Odtud použili pravidelného leteckého spojení a dne 25. října odcestovali přes Guim-bundo do belgického Konga, proletěli trať 1.200 km a přistáli v Dilo-lo. Tu byl zas profesor Batham zachvácen zimnicí, ale ošetřen místním lékařem vojenské posádky, pokračoval s ostatními v cestě do Preta a dále do Karemy, která se již nalézá na východní straně Afriky v Tanganice. Sem dorazili dne 6. listopadu.
Jaké to bylo cestování? Nejlépe je vystihl Petr: "Tohle není cestování, ale štvanice! 15.000 kilometrů s denním průměrem 500 km. Kdybychom tak cestovali kolem světa, utvořili bychom světový rekord. To aby ten náš africký lev byl celý ze zlata!"
Po příletu lovců do Karemy rozkřiklo se po širém okolí, že přijeli bílí lovci. Domorodci přicházeli po jednom i v celých tlupách a nabízeli své služby a pomoc při lovu. Většinou to byli prohnaní taškáři, kteří chtěli snadno vydělat peníze. Druhého dne přišla však návštěva, která, upřímně řečeno, Gregora tuze nepotěšila a vyvolala nepředvídané nesnáze. Návštěvník byl sám místní vládní komisař. Úhledný člověk, pravý typ koloniálního úředníka a přesného vykonavatele a ochránce zájmů své vlády.
"Pánové, vítám vás srdečně do našeho kraje. Jest mi ctí, že jste vyvolili zrovna Tanganiku pro svůj lov. Slyšel jsem již o účelu vaší návštěvy. Pochopíte, že mou povinností vládního komisaře jest vás uvítati a býti vám nápomocen radou i skutkem. Ale v zájmu pořádku prosím o předložení loveckého povolení v našem území a o průkaz, že jste zaplatili předem za odstřel jednoho lvího samce staršího tří let!"
Toho se Gregor nenadál. "Lituji, ale není mi známo, že je zapotřebí zvláštního povolení k lovu. Byl jsem zde několikrát, ale nikdy jsem povolení nepotřeboval," namítal. - "Připouštím, dříve bylo tak, jak říkáte. Nařízení je v platnosti teprve rok a má za účel v prvé řadě zameziti vybíjení zvěře a za druhé... přispěti do vládní pokladny," vpadl do řeči vládního komisaře Gregor. "Kolik dostanete tedy za povolení k lovu?"
"Povolení k lovu stojí 10 liber a platí pro odstřel jednoho lva, za kterého ovšem zaplatíte dalších 50 liber. Kůže připadá vládě. Chcete-li si však kůži ponechati jako loveckou trofej, je to dovoleno, ale zaplatíte za ni 15 liber," vysvětluje pan komisař s úsměvem docela přátelským a pokračuje: "Přistoupíte-li na tyto podmínky, jste povinni podrobiti se dalším předpisům. Vláda nařizuje, že lovecká výprava musí býti doprovázena kvůli bezpečnosti šesti muži domorodé policie a - hm - jak bych tak řekl - aby se dodržovaly lovecké předpisy. Ovšem oněch šest mužů musí výprava stravovati na své útraty po celou dobu lovu a vypláceti 2 shilingy denního žoldu každému z nich. Jinou zvěř, mimo té, na kterou máte povolení, loviti nesmíte! Překročení se trestá pokutou ve výši desateronásobné původní ceny zabitého zvířete. Tak tedy, na příklad, za..."
"Děkuji zdvořile, pane komisaři, neračte se namáhati. Ale doporučoval bych vaší vládě, aby dala vytisknouti ceníky! Bylo by to jednodušší. My si tedy vybereme ve vaší "zoologické zahradě" jednoho lvího samce přes tři roky starého, zachovalého, příslušného do Tanganiky, bytem někde v roští, státní příslušnosti africké!" ironicky končí rozhovor Gregor. - Nezbývalo mu než přistoupit na podmínky stanovené komisařem. - Devátého listopadu vyrazila domorodá policie a 12 nosičů, vedeni osobně vládním komisařem s našimi přáteli do afrického vnitrozemí, pověstného "buše". Výprava odjížděla třemi nákladními auty. Po jakési silnici drkotala vozidla až k okraji obrovských vysokou travou porostlých plání.
Ujeli asi 140 kilometrů, pak nechali auta pod dozorem řidičů a postupovali dále pěšky. Byli již v ohlasu, kde se zdržovali lvi. To potvrdila již první noc v "buši". Nejednou během noci zaslechli lovci lví řev.
Gregor nebyl, jako lovec, s místem spokojen. Lvi z tohoto kraje nebudou jistě mít onu nádhernou hřívu na své hrudi. Křovácký lev má hřívu stálým prodíráním se křovisky obyčejně vytrhanou. Gregor hromoval kudy chodil. Nosiči byli líní až běda a "ochranná" četa domorodé policie starala se celou cestu svědomitě o své - žaludky. Příkazy byly vykonávány se znatelnou neochotou a pověstnou pomalostí.
Nosiči z jedné a policisté z druhé strany měli "zatáhnout" planinu a vyplašit lva ze skrytu a nadehnal jej lovcům. Rákosce pana komisaře se konečně podařilo dostat nosiče na pláň. Naši přátelé s komisařem zůstali na čekané u dvou nevelkých stromů. Více ze zlosti než z loveckého nadšení řvali a mlátili domorodci klacky do houštin. A komisař se nudil. Zatímco naši přátelé, schovaní za širokým kmenem chlebovníku, očekávali, až se někde objeví lev, odešel komisař k druhé skupině stromů a tam spokojeně ulehl do trávy.
Nadháněči působili pekelný hlomoz v houštinách, ale očekávaný lev nikde. Gregor se už vzdával naděje, že se lev vůbec ukáže, když události vzaly tragikomický obrat. Byl to profesor Batham, který vykřikl: "Podívejte!" - Lovci se otočí směrem, kterým profesor ukazuje, ale již se ozývá křik - pana komisaře: "Pomoc - lev!"
Vládní komisař sedí na mohutné větvi osaměle stojícího stromu a pod ním sedí na bobku statná lvice! Šelma se zvědavě dívá na povykujícího komisaře. Strom, na němž komisař našel "útočiště", je od lovců vzdálen dobrých 200 metrů. Gregor vidí na první pohled, že komisaři nehrozí žádné nebezpečí. - "Hej, hej! Pane Gregore! Pojďte zastřelit tu bestii! Co když se se mnou zlomí větev?! Pospěšte! Rychle!" - "Lituji, komisaři, ale mám povolení na odstřel lva, a to, co tam pod vámi sedí, je lvice!"
Obratem však stala se z celkem nevinné situace věc vážná. Lvici patrně omrzelo sedět pod stromem a volným pružným krokem odcházela k houštině, ve které také zmizela. Komisař využil této chvíle a slezl ze stromu. Sotvaže však, stále se

obraceje, odklusal od kmene asi 30 kroků, vystoupila z houští lvice, ale ne sama! Doprovázel ji statný samec!
Pan vládní komisař dává se na bezhlavý útěk směrem k lovcům Gregor vidí, že komisař není ozbrojen, a rychlým během mu spěchá naproti. Lví samec hněvivě zařve a se skloněnou hlavou postupuje volně proti Gregorovi. Komisař pádí bez zastávky kolem Gregora. Lev stane a zpytavě prohlíží nehybně stojícího lovce. Profesor s prstem na spoušti svého roleiflexu stane po levém boku Gregorově. Lvice, povzbuzena svým společníkem, se blíží. Celá scéna působí dojmem zpomaleného filmu. Tu je Gregor s těžkou kulovnicí v ruce, vedle něj profesor a deset kroků od nich dvě šelmy. Zaútočí? Lvice se zdá být klidnější, zvědavě pozoruje lovce. Lev pohazuje neklidně ocasem a opět plíživými kroky postupuje proti Gregorovi. Stanul! Tělo lva jakoby tuhlo... Nepopsatelně rychlým způsobem vylétla Gregorova kulovnice k líci a současně zaduněl výstřel. Ani stopa po nějakém smrtelném zápasu zasažené šelmy. Lev prostě ulehl. Lvice, poplašena výstřelem, dlouhými skoky zmizela v houští.
"Měl jste, Franku, s ranou ještě chvíli počkat. Chtěl jsem vás "vzít", jak na lva míříte!" stěžuje si Batham. - "To byste byl, Joah, již zachytil, jak některého z nás srazil lev k zemi! Zasáhl jsem jej o zlomek vteřiny dříve než skočil!"
Následovalo nezbytné oslavování lovu a cesta zpět. Po tomto lovu, který byl, jak Gregor řekl, jeho "nejdražším", vydali se do Karemy a odtud odeslali zprávu společnosti "AGS": že dne 12. listopadu ulovili lva přesně podle "nařízení" a podle předpisů "temné a divoké" Afriky...
Ukořistěním lva splnil Frank Gregor předposlední úkol, který mu uložila "AGS". Nyní zbývá poslední a nejtěžší - tygr! Za tímto dravcem vydají se naši cestovatelé do Indie.

Skvělý nápad profesora Bathama

Zanzibar! Kouzlo celé Afriky je skryto ve jméně tohoto přístavního města. Naši tři přátelé přilétli do Zanzibaru z Karamy a 17. listopadu byli již zcela připraveni na cestu za posledním úlovkem. Cílem bylo město Calicui v indické provincii Madraské. Cestu ze Zanzibaru podnikli rychloparníkem "Indián Prince" a připluli dne 28. listopadu do Calicutu. Vykonali cestu téměř 4.500 kilometrů.
Desetiměsíční cestování a jeho časté útrapy počaly se už projevovat. Zejména dvě poslední dlouhotrvající cesty vyžádaly si značného vypětí sil. Naši přátelé byli rádi, že stojí před posledním už úkolem. Za pobytu v Calicutu pracoval již Gregor na plánu zpáteční cesty.
A pak nastoupili cestu za posledním úlovkem. Jeli tentokrát drahou do knížectví haburského, ležícího v těsné blízkosti hranic provincie hajderabadské. Nechtěli se v Haburu dlouho zdržet, potřebovali jen získat od haburského radži, který byl svrchovaným vládcem kraje, povolení k lovu. Návštěvu k tomuto hodnostáři musili však odložit. V sídelním městě byly právě náboženské slavnosti a radža po dobu jejich trvání nepřijímal návštěvy. A opět to byla náhoda, která zasáhla nečekaně do programu našich lovců.
"Pánové, dověděl jsem se, že dnes půjde městem hlavní průvod. Prý něco nádherného! Sloni, jezdci, i sám radža, domorodá šlechta, kněží! To by stálo za podívanou! To by bylo něco pro pana profesora a jeho fotoaparát..." přináší Petr novinku. Rozhodli se, že se lovci půjdou na průvod podívat. A tak je vidíme odpoledne stát v hustém Špalíru diváků, očekávajících průvod. Kolem jedenácté hodiny se objeví řada pestře oděných trubačů. Průvod se blíží! Jen tajemstvím opředený orient může poskytnout takovou podívanou. Ta nádhera! Postroje koní se skvějí stříbrem a zlatem. A což teprve malebné kroje a zbroj - až oči přecházejí. Profesor co chvíli stiskne spoušť svého rolleiflexu. Pojednou propukají davy diváků v jásot. V záhybu ulice se objevuje skvostně ozdobený slon. Na špičkách klů má nasazeny zlaté chrániče a celé tělo pokryto nádherně tkanými koberci. Na hřbetě, pod nachovým baldachýnem, ve skvělém šatě, sedí vládce nad životem i smrtí v knížetství haburském - radža! Diváci poklekají do prachu silnice a sklání čela před svým vládcem. Pro Evropana je to nezapomenutelný pohled.
Gregor, plně zaujat podívanou, bystře sleduje průvod a Petr pozoruje lid padající v prach před svým pánem. Co to? Co to ten černovousý chlap, klečící několik kroků vlevo od Petra, dělá? U všech čertů! Petr jako by dostal elektrickou ránu. Mocným skokem vrhá se k sehnutému muži. Ten se bleskurychle zdvihá, jeho pravice, ozbrojená velkou automatickou pistolí, napřáhne směrem k průvodu přímo proti radžovi! Ve zlomku vteřiny sráží Petr vražednou ruku, rána třeskne! Kulka se zaryje neškodně do prachu! Petr však nepouští útočníka a mezi oběma se rozpoutává zuřivý boj. Gregor i profesor Batham spěchají Petrovi na pomoc. Průvod se zastavuje. Radža, který vše pozoroval, stojí v nosítkách a uděluje hindustánštinou nějaký rozkaz. Opět padne výstřel! Petr bolestně zaúpí, zapotácí se a klesá! Ale i útočník padá k zemi, zasažen Gregorovou pěstí do zarostlé brady! Hluk - zmatek - volání stráží - konečně nastává klid.
Spoutaný útočník stojí v kruhu ozbrojených strážců. Gregor a profesor ošetřují Petra, který se zsinalou tváří a pevně sevřenými rty leží bez hnutí na zemi. Kulka prolétla pod pravou klíční kostí.
"Franku, opatrně Petra obrátíme - tu! Nad levou lopatkou vyšla! Dokonalý průstřel," prohlíží Batham ránu.
"Pánové, dovolte, aby váš přítel byl dopraven ke mně. Odeslal jsem již posly, aby lékaři připravili vše potřebné," ozvalo se v bezvadné angličtině za zády našich přátel. Za nimi stála jeho excelence, radža z Haburu!
"Následujte mne, prosím!"
Radža pokyne dvěma jezdcům, kteří ihned seskakují s koní a odevzdávají je Gregorovi a profesorovi.
"Váš přítel mne ušetřil svým zákrokem zranění, snad i smrti. Sám byl v zápase postřelen. Jsem vám vázán díky, pánové! Není u nás nyní hlášena žádná návštěva z ciziny, kromě výpravy tří lovců - jste tedy asi těmito lovci!"
Gregor představuje sebe a profesora. Zatím co domorodá policie rozhání zvědavce, odchází radža, provázen našimi přáteli, do residence.
Zakrátko vidíme naše přátele spolu s jeho excelencí a radžovými osobními lékaři u Petrova lože.
"Zranění pana Petra Hogga není životu nebezpečné, ale přes to nelze je podceňovat! Střela prolétla hrotem plic. Nepřidruží-li se k zranění žádné komplikace, bude moci pan Hogg za dva až tři týdny opustit lůžko!" oznamuje nejstarší

z lékařů. Gregor i profesor Batham jsou neštěstím, které Petra potkalo, sklíčeni.
Po večeři, k níž byli radžou pozváni, požádal je kníže, aby mu vyprávěli o celé své cestě. Domorodý vládce byl nadšen. Nabídl jim pohostinství ve své residenci po celou dobu jejich pobyt v Haburu. Druhý den po této neblahé události procházeli Gregor a Batham nádhernou zahradu, obklopující výstavný radžův palác. V pozadí zahrady bylo několik velkých klecí a v nich - živí tygři. - "Pánové, to jsou tygři našich džunglí. Chcete-li, ušetřím vám namáhavý lov a daruji vám třeba všechny ty šelmy!" žertem prohlašuje jeho excelence. - "Výsosti, nemohu přijmout vaši nabídku, musím ulovit tygra sám!" "Gregore, mám nápad!" vpadá do řeči profesor. "Ulovíte tygra a při vezeme jej jako poslední trofej naší lovecké výpravy do newyorského klubu "AGS", ale - živého!" Nápad profesora Bathama byl přijal jak radžou, tak i Gregorem s nadšením.
Karavana zkušených domorodých lovců se vypravila již druhého dne do džungle, aby vykonala přípravy k lovu ještě před příchodem Gregorovým a profesora Bathama.
Dne 4. prosince opustili lovci s těžkým srdcem město. Šli bez Petra! Na pokraji džungle stála klec, zrobená ze silných bambusových tyčí. Do ní dali malé kůzle a přivázali je za nohy k podlaze. Gregor a profesor zaujali místo na nejbližším stromě, odkud mohli past pozorovat. Kůzle žalostně mečelo.
Byl večer a oběma již dřevěněly údy od dlouhého pobytu ve větvích. Ale pak z nich rázem spadla únava! K jejich sluchu dolehl sjednaný signál - vrkání lesního holuba. To značilo, že dravec se blíží! Domorodí stopaři, ukrytí porůznu v džungli, hlásili každý pohyb blížící se šelmy. Asi po dvaceti minutách se objevil dravec!
Není krásnějšího pohledu než spatřit krále džungle v přírodě. Ovšem - díváme-li se naň z bezpečí! Sebevědomě tygr postupoval ke kleci, která, mistrně kryta křovím, nebudila žádného podezření. Kůzle, vycítivši přítomnost tygra, dalo se do pronikavého bekotu. Šelma se skokem ocitá na ubohém vnadidle. To je pravý okamžik! Gregor jedním tnutím přesekává lano a uvolněná dvířka klece s bouchnutím zapadají! Hlukem vyrušený dravec pozdě vidí léčku. Zuřivě bije tlapami do bambusových stěn klece, zuří, prská! Marně - je zajat.
"To bude překvapení, až jim přivezeme poslední náš úlovek živý," raduje se profesor. "Franku, gratuluji vám a nechť se tento úlovek, s nímž končíme své poslání, jmenuje podle naší společnosti "AGS" - tygřice Agsa z Haburu!"

Na zpáteční cestě

Frank Gregor a profesor Batham v klidu a pohodlí, jaké mohla poskytnout jen residence radži z Haburu, očekávali uzdravení Petrovo.
1. ledna rozloučili se s knížetem Haburským. Odcestovali do Bombaye, aby nastoupili zpáteční cestu do svého domova. Gregor a profesor Batham bohatší o zkušenosti, Petr bohatší o 150.000 rupií, které obdržel od jeho výsosti jako odměnu za zachránění radžova života. - "Franku, nyní máme už jen zdlouhavou cestu před sebou. Všechny úkoly jste splnil, všem podmínkám dostál!"
"Ne všechny, příteli!" vpadá Gregor profesorovi do řeči. "Mám ještě jednu povinnost! Což jste zapomněli na slib, který jsem dal v Kostarice panu Modráčkovi?"
Do Istambulu doletěli 15. ledna a odtud po jednodenním odpočinku nastoupili cestu do Bělehradu. Na lince Bělehrad-Vídeň-Praha byl však v zimě přerušen provoz a nezbylo tedy nic jiného, nežli pokračovat v cestě mezinárodním rychlíkem. 20. ledna projeli Vídní a příštího dne dostihli Prahy. Zde, jak se již dříve rozhodli, přerušili cestu na několik dnů. Praha zapůsobila na naše Američany mohutným dojmem. Přikryta sněžným hávem, poskytovala nezapomenutelný obraz. Profesor Batham napsal do svého zápisníku: "Říká se o Neapoli - uzřít Neapol a pak zemřít! Ale o tomto městě bych řekl: Prahu uzřít a v ní žít po celý život!"
Je 10. února. Zasedací síň zeměpisné společnosti "AGS" tone v slavnostní výzdobě a lesku! Je svolána mimořádná schůze všech členů. Řada významných hostí sedí na čestných místech v popředí. V čele velkého sálu stojí vyvýšené pódium, zastřené oponou. U řečnického stolu předseda klubu slovutný pan profesor Arnold Graham. Po jeho pravici tři dosud prázdná křesla.
"Pánové Frank Gregor, profesor Joachim Batham a Petr Hogg!"
Bouře potlesku zaburácí sálem. Chodbičkou mezi sedadly kráčí naši tři přátelé. Předseda je s úsměvem vítá a hluboký úder gongu umlčí stále trvající potlesk. Předseda povstává.
"Vážené dámy, vážení pánové! Jste přítomni uvítání našich tří členů, kteří se právě navrátili z velké lovecké výpravy. Podmínky, které stanovila naše společnost, byly výpravou přísně dodrženy! Je mi ctí a potěšením podat vám důkazy. Shlédnete trofeje, které byli výpravou přivezeny!"
Předseda kyne rukou. Opona se rozhrnuje! Shromážděním prochází šum údivu. Na stěnách jsou rozprostřeny kožešiny a trofeje ulovených dravců. Je jich devět a desátá? Černý sluha přistupuje k jakési suknem zastřené velké skříni, stojící uprostřed pódia, stahuje přikrývku - a diváci patří na velkou klec, ve které stojí nádherná mohutná živá tygřice! Šelma dívá se zvědavě do hlučícího davu. Salvy potlesku!
"Prosím pana Franka Gregora o slovo!"
Za stálých ovací Gregor povstává. Oči všech přítomných spočinou na jeho osmahlé mužné tváři. Jeho slova jsou přijata s naprostým tichem.
"Vážení! Nejdříve dovolte, abych tu před vámi poděkoval těm, kteří mne doprovázeli. Je mou povinností, abych poděkoval i našemu průvodci, panu Petrovi Hoggovi, který nejen že mne zachránil život, ale i jinak se na Dálném východě vyznamenal! Dovolte, abych vám nyní podal stručný nástin naší lovecké výpravy."
Gregor vystupuje na pódium a ukazuje na sněhobílou kožešinu ledního medvěda. "Zde je první náš úlovek. Byl zastřelen dne 20. března minulého roku poblíže Hudsonova průlivu. Tu je druhý. Dne 6. dubna byl zastřelen z letadla tento vlk v severní Kanadě. Toto jest třetí trofej, stříbrný lev americký, kterého jsme ulovili 28. května v jižních státech

USA. Tu je kondor, ulovený dne 18. června v horách střední Ameriky. Tato preparovaná čelist žraloka pochází z Hondurasu, v jeho mořích jsme dravce ulovili 10. července. Dne 2. srpna byl hladce uloven jaguár, jehož pestrý kožich vidíte zde. V pralesích kolumbijských získali jsme dne 7. září další trofej, pěkný exemplář vodního hada. - V nejužším místě dvou dílů amerických pevnin, v Panamě, zastřelil jsem 1. října aligátora! - Gregor ukazuje dále na jednotlivé úlovky. - "Pro kůži tohoto lva bylo třeba zajet přes Atlantický oceán do africké Tanganiky a lev prodal svůj kožich 12. listopadu. A jako poslední z našich úlovků vidíte naši tygřici Agsu, kterou jsme přivezli živou proto, aby v zoologické zahradě Nového Yorku byla památkou na naši výpravu. Agsa byla ulovena v Indii 7. prosince."
Gregor se obrací tváří k předsednickému stolu. - "Nyní je nutné, abych poděkoval jménem svým i svých přátel slovutné společnosti "AGS", která umožnila tuto výpravu. Není tajemstvím, že společnost "AGS" se zabývá novým plánem, tentokráte podnikem námořním. Proto věnuji prémii 100.000 dolarů, kterou jsem získal, na tento nový podnik!"
A Frank Gregor vrací se za hlučných ovací na své místo.

KONEC